THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. X, No. 16 MAY 15, 1934 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

This One Thing

> Brethren, I count not myself to have apprehended; but this one thing I do, forgetting those things which are behind, and reaching forth unto those things which are before, I press toward the mark for the prize of the high calling of God in Christ Jesus.
>
> Phil. 3:13, 14.

This one thing!

These words, evidently, have the strong emphasis in the text.

Superficially considered it appears that these verses contain a mere repetition, somewhat elaborated, of the thought in the preceding verse.

There the apostle stated: I have not already attained, neither am already perfect; here: I count not myself to have apprehended. There he said: I follow after; here: I press toward the mark. There he spoke of the goal as that for which he had been apprehended of Christ Jesus; here he speaks of the prize of the high calling of God in Christ Jesus.

And, truly, of the same matter he speaks.

But with a new emphasis.

Clearly now he has before his imagination the figure of the runner in the race, running for the prize. And he stresses the singleness of aim, the singleness of heart and mind as they are concentrated wholly on the prize, the singleness of effort in striving to reach the goal and to attain to the prize. This one thing! . . .

I have my eye on the one goal and my desire is fixed upon the one prize!

I forget and reach forth!

I press on with all that is within me!

My life is not like a stream that divides itself into thousands of little currents and, spreading itself over the marsh, loses its force and singleness of direction to become a stagnant pool.

Rather it is to be compared to the impetuous mountain-stream, rushing onward and downward toward to the wide ocean, widening and deepening its bed in its course.

Till the goal is reached!

One thing I do!

The one mark!

And the one prize!

In a sense they are one and the same thing, yet, they consider that one thing, the end of the race, from a different viewpoint.

The mark is the goal, fixed by the arbiters of the games, that must be reached by the contestants, the post marking the end of the race; the prize is the reward for the winners, the wreath of victory, the garland of glory, dangling from the post.

Both mark the end of the contest, the object in view, the much desired goal to be reached.

But the former, the mark, considers that goal from the viewpoint of the test of strength and ability, of effort and endurance, the standard or criterion by which the contestants are to be judged, the attainment of which is to decide whether they are worthy of the prize. The latter, the prize, considers the same object, the same goal, but now from the viewpoint of its preciousness and blessedness and glory. It is the prize that causes the mark to be desirable, that urges the contestants to press on to the utmost of their power of endurance.

That goal is the resurrection from the dead!

That resurrection, considered not merely as bodily glory and blessedness, but as the height of heavenly perfection, the perfect freedom; freedom from sin and death; freedom in the perfect likeness of God, in truth and knowledge, in righteousness and holiness; freedom in the bearing of the image of the heavenly; freedom consisting in the perfect knowledge of God through Christ, so that we think God and will God and never

think or will or desire anything else; so that we love Him perfectly with all our heart and mind and soul and strength in heavenly beauty and glory. The perfection of the excellency of the knowledge of Christ Jesus, my Lord. Such is the resurrection from the dead. Such is the blessed goal, the mark and the prize!

It is the prize of the high calling of God in Christ Jesus!

The prize which is set before him that is called from above, by God, in Christ Jesus.

There is such a calling of God. A high calling, that is, a calling from above, a calling that is heavenly in character, a calling unto heavenly things, even as it has its origin and source in heaven. It is the calling of the gospel, the revelation of God as the God of our salvation in Christ Jesus, the calling out of darkness into light, out of sin into righteousness, out of the fellowship of a race that is lost and dead through trespasses and sins, into the communion of the body of Christ, out of death into life, out of the power of things that are earthy into the enjoyment of things that are heavenly, out of the bondage of the Prince of this world into the liberty wherewith Christ hath made us free; the saving calling, not by the impotent word of man, but by the almighty Word of God: the calling of God, always powerful, always efficacious; the calling by God, of God, in Christ Jesus and all He is and accomplished, in the sphere of His fellowship; the calling unto a high and heavenly obligation; be ye, therefore, holy, even as your Father which is in heaven is holy, perfect and blameless in the midst of a crooked and perverse nation, among whom ye shine as lights in the world; the calling unto the attainment of the prize, that dangles from the goal of that perfection: unspeakable joy and glory, the crown of life! . . . .

It is the prize of the calling from above of God in Christ Jesus!

That one goal and that one prize the apostle, the Christian has in view!

There is singleness of object, and the object is heavenly.

Not several objects has he in view. He does not aim at more than one mark. He does not strive for various goals. Not one object in heaven and several others in this world attract him. Just one aim. And that one aim is perfection, the excellency of the knowledge of Christ, the resurrection from the dead.

For, the Christian warrior is truly other-worldly.

He is decidedly not this-worldly!

Not, indeed, as if he were careless with respect to the affairs of this present life and neglected his earthly calling, in home and shop and office, in the midst of the world. The very contrary is true just because he strives for the prize of the high calling of God in Christ Jesus, everywhere and always.

But even in regard to the things of this world he is other-worldly!

There is manifest in him a sanctifying of all life, the making of all things subservient to the one purpose, heavenly in origin and power: the perfection of the excellency of the knowledge of Jesus Christ, his Lord!

A seeking of the Kingdom of God and His righteousness, knowing that all things shall be added unto him!

A life dominated by the desire to attain to the resurrection from the dead!

The one goal and the one prize!

Singleness of object!

Pressing on!

Reaching forth unto these things which are before!

The singleness of aim and object has a unifying effect upon the efforts that are put forth.

They are all bent upon the things that are before!

Beautiful picture of the hoping Christian, sighing within himself because he has the firstfruits of the Spirit and is saved in hope, waiting for the adoption, to wit the redemption of the body, the resurrection from the dead!

And distinctly his blessed privilege!

To reach for the things that are before, always before!

To press on, ever onward! In constant hope, with never a fear of disappointment! A hope that never ceases, that always may look forward to things that are before!

Ah, even the world presses on and reaches evermore for things that are before. The present never satisfies. Every present bears to the testimony of its imperfection, of its "vanity of vanities". And always the future becomes the present with the same mournful message of disappointment. And always the world reaches forward to the things that are before. The present being without satisfaction, man flatters himself with a vain hope for the better things of the future. Until there are no more things that are before, are there yawns the dark and deep abyss of death and hopelessness. The child reaches forward to the things that are before in youth, the youth impetuously reaches out for manhood. The man for riper and better manhood. Until the evil days come and the years draw nigh of the which we say: I have no pleasure in them. The shadows of death grow longer and reach out for him that vainly pressed on the things that were before; and with equally vain efforts he then tries to reach back for the things that were . . . .

Vanity of vanities!

All is vanity! The things that are before beckon and attract only to mock and fill with bitterness as soon as they have become present!

Not so the Christian!

His hope is not limited by the things that are of this world, cannot be destroyed by death and Hades!

The scope of his vision is not bounded by the high mountains that encompass the dark valley of this death. He has been called by God in Christ Jesus! His calling was not from below, came not from this valley of tears, but sounded from beyond the mountains that limit our natural vision, was a high calling, a heavenly calling, a calling that has its source in the resurrection from the dead! By faith his horizon was widened, was extended far beyond the limits of the earthy. And he has learned not to regard the things that are seen, but the things that are not seen. The things that are seen are temporal and the hope of them dies when they are seen no more; but the things that are not seen are eternal; the hope of them never dies. Always there are things that are before: the resurrection, the perfect knowledge of Christ, the heavenly vision of God, glory and everlasting bliss!

Blessed privilege of the Christian!

And always he reaches forth. He presses on! With singleness of effort!

Lured on by the prize!

Urged on from within by the taste he has of the excellency of the knowledge of Jesus Christ, his Lord!

Reaching forth to those things that are before! It expresses the intense longing of the apostle, of the striving Christian to reach the desired goal, the prize that is set before him. And it pictures the intensity of the effort put forth to reach that one goal. Hardly is it possible to express in one word the meaning of the original Greek. The language here is still based on the figure of the runner in the race in the Grecian games. The runner is bending forward, his eye on the prize that beckons in the distance; he strains every muscle; his exertion is superhuman; already he reaches forth, he extends his hand to clutch the goal . . . .

And the goal is perfection!

He looks at nothing else! He is detained by nothing about him! He hears not the cries from the bystanders and spectators. He stops not to pick up whatever apparently precious thing may be thrown in his way.

The pleasures and the treasures of the world do not allure him!

The lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life have no attraction for him.

He presses on! He reaches forth for the one object: the prize!

No, not in his own strength. Not by the determination of his own will. He could do nought else. He has been called by God almighty. He has been apprehended for this very thing by Christ Jesus! On he must . . . .

And on he goes!

Ever approximating, yet never apprehending in this life, he still increases in sanctification of life.

In the excellency of the knowledge of the Christ!

Reaching forth!

Singleness of heart!

Even forgetting those things which are behind!

This in opposition to his attitude to the things which are before. While he reaches for these, he forgets those; while his mind is concentrated on these, his mind is removed from those. Back of his singleness of effort, striving for the single goal, there is a singleness of heart and mind.

How possible?

Does not the apostle here express what is really a contradiction in terms? Is it not exactly with the things of the past that our memory is concerned?

And is it not psychologically impossible to forget those things that are past?

Yea, what is more, is it not ethically wrong to forget constantly the things that are behind, the debts we failed to pay, the obligations we failed to fulfill, the sins we committed, the errors that marked our way? . .

Indeed, it is!

Nor is this the significance of the apostle's words. Historically they would be untrue, were they meant in this sense. Never did the apostle forget that he had been persecuting the Church of Christ; never had it become for him a matter of oblivion that, on the way to Damascus, he had been apprehended of Christ Jesus, his Lord!

Not of a psychological, nor of a historical, but of a spiritual forgetfulness the apostle is speaking. Not of an oblivion merely from the viewpoint of time, but from the viewpoint of progress in reaching the goal, from the aspect of sanctification, he is writing. We remember, that is, we have in mind and keep in mind most easily the things we love, upon the which we set our hearts and minds. That which entices us we have constantly before our minds. We cannot rid ourselves of it. It appeals to us. It tempts us. It presses itself always above the threshold of our consciousness. In the progress of a life of sanctification the things we leave behind are the things of sin, the lust of the flesh, the lust of the eyes, the pride of life, the besetting sins, the peculiar sins of our personal character, our weaknesses and passions, the things of the world, its pleasures and its treasures. They are within us. They are about us. They appeal to us. They are before our mind's eye. They will not be forgotten. But as we press on and on, as we reach forward in the effort to reach the goal, in singleness of heart and effort, they fail to allure us, they lose their attraction, they are forgotten, they leave him cold . . . .

Forgetting those things which in the progress towards the final goal are behind!

And always caring for new things *the* new things, the things that are before!

I press on and on, reaching forth in singleness of heart!

Till the goal is reached and the prize is obtained!

The crown of life!

H. H.

EDITORIALS

The C. L. A.

De vraag is thans of we in de C. L. A. werkelijk zulk eene Christelijke Werkliedenvereeniging hebben, die zich principieel onderscheidt van de A. F. L. We zullen, om deze vraag te kunnen beantwoorden, zeker allereerst de C. L. A. zelf moeten laten spreken. Dit is niet zoo moeilijk, want niet alleen heeft men, zooals wel vanzelf spreekt, een reglement, maar ook hebben hare leiders en vertegenwoordigers reeds tamelijk veel geschreven in blad en pamphlet.

In het reglement wordt de basis der C. L. A. omschreven als volgt:

"De C. L. A. erkent God als Souverein en Jesus Christus als Heer in elke phase van het menschelijke leven, en gelooft, dat alle pogingen tot verbetering van den arbeid en de industrieele toestanden beheerscht en geleid moeten worden door Christelijke beginselen. Waar deze beginselen gegrond zijn in de Schrift, den geopenbaarden wil Gods, daar erkent de C. L. A. haar als haren grondslag". (Art. 2. Vertaling uit het Engelsch van ons.)

Van de specifieke beginselen, die de C. L. A. op dezen grondslag meent te kunnen aanwijzen lezen we in Art. 3 als volgt:

"Beginselen, waardoor de C. L. A. zich laat leiden zijn de volgende: Werkgevers en werknemers hebben niet slechts rechten maar ook verplichtingen tegenover elkander, en beiden hebben verplichtingen tegenover God. De houding van werkgevers en werknemers tegenover elkander behoort te zijn die van coöperatie, beheerscht door wederzijdsche belangen en wederzijdsch vertrouwen. Tezamen behooren ze het vak of de industrie, waarin ze bezig zijn, te behartigen en behooren ze er naar te streven om elkanders welzijn, lichamelijk en moraal, te behartigen. Alle gebruik van geweld tegenover personen en eigendommen dient te worden veroordeeld, maar de werknemers hebben het recht om zich te organiseeren ter bescherming van hunne gemeenschappelijke belangen en tot verbetering van de bedingen en toestanden, waaronder zij werken. Indien er een geschil ontstaat, behooren beide partijen alles te doen, wat in hun vermogen is, om het geschil te beslechten in den vredelievenden weg van arbitratie."

Van het doel, dat de C. L. A. zich voor oogen stelt, spreekt Art. 4:

"Het doel van de C. L. A. zal zijn, op voornoemden grondslag, om mede te helpen aan de bevordering (to aid in establishing) van gerechtigheid, recht en broederschap op het terrein van den arbeid en der industrie door de praktische toepassing van Christelijke beginselen en houdingen (attitudes) en, meer bepaaldelijk, om te bevorderen de stoffelijke en moreele belangen van hare leden in verband met hun vak of werk".

En hoe men zich voorstelt dit doel te bereiken lezen we in Art. 5:

"1. Hare leden aan te moedigen het best mogelijke werk en de best mogelijke dienst te leveren in het vak, of het werk, waarin zij bezig zijn en om coöperatie tusschen hare leden en de werkgevers te dien einde te bevorderen.

"2. Den Zondag te handhaven als een dag van rust en afschaffing van allen Zondagsarbeid, behalve dien, welke uitteraard als noodzakelijk moet worden beschouwd, te bevorderen.

"3. Hare leden aan te moedigen om studie te maken van en te bespreken de huidige economische en industrieele toestanden in het licht van de toepassing van Christelijke beginselen.

"4. Door geschrift en het gesproken woord propaganda te maken voor Christelijke economische en industrieele beginselen en voor het treffen van zulke maatregelen, die verbetering kunnen aanbrengen in de verhoudingen en toestanden van den arbeid; en tot het tegenstaan van de ongezonde propaganda van de zijde der radikalen, beheerscht door anarchistische en communistische beginselen.

"5. Praktische maatregelen te nemen tot wettige verbetering van de voorwaarden en toestanden, waaronder de werknemers arbeiden door te staan op den eisch van rechtmatig en voldoend loon en van een niet onredelijke werkdag en werkweek.

"6. Het gouvernement van stad, staat of natie te petioneeren, wanneer in zijn wetgevende of uitvoerende onderhandelingen gewichtige belangen den arbeid betreffende in het geding zijn.

"7. De overweging van de wenschelijkheid om invloed uit te oefenen, als er een arbeids-dispuut ontstaat; en het voorstaan van de beslechting van zulk een geschil in den vredelievenden weg van arbitratie, indien immer mogelijk.

"8. Coöperatie zoeken met organisaties, gelijksoortig doel najagende, waar zulke actie wenschelijk blijkt en niet in conflict komt met de basis der C. L. A.

"9. Hare leden te helpen werk te vinden en, met toepassing van het beginsel der verzekering, zooveel mogelijk hun financieelen druk te verlichten, als die veroorzaakt wordt door werkloosheid tegen hun wil, ziekte, onbekwaamheid of ouderdom."

Op de omschrijving van de basis van de C. L. A. is principieel natuurlijk niets aan te merken. Het geheel is wat algemeen gesteld en laat nogal wat ruimte over voor verschil van opinie. Maar overigens is er zeker niets op aan te merken, dat deze vereeniging God wil erkennen als den Souvereine op elk terrein des levens en Christus Jezus als Heer. Dit houdt natuurlijk in, dat de vereeniging erkent, dat de Heere God alleen alle gezag heeft, hetzij Hij dit onmiddellijk of ook door

menschen uitvoert, dat wij daarom ook alleen op Zijn Woord letten, als we voor de vraag komen te staan, wat onze roeping is op het terrein van den arbeid. De roeping van den arbeider tegenover zijn heer, van den werknemer tegenover den werkgever wordt alleen door Hem bepaald. Daarom is er dan ook niets op tegen, als de C. L. A. verder bepaalt, dat zij het Woord van God erkent als haren grondslag, waarop zij alleen wil staan en waaruit zij alleen wil leeren. Ik zeg nog eens, dat dit wel ietwat algemeen gesteld is. De groote vraag blijft, wat Gods Woord ons in dit opzicht leert. Doch kritiek is er hierop niet uit te oefenen.

Wel hebben we aanstonds kritiek op de beperking van deze erkenning tot de *verbetering* van den arbeid en der industrieele toestanden. De C. L. A. gaat niet alleen aanstonds van de gedachte uit, dat er behoefte is aan verbetering, maar beperkt de toepassing van haar basis ook tot die verbetering alleen. Deze wordt althans alleen genoemd. De oorzaak van deze beperking ligt ongetwijfeld in het feit, dat men op deze verbetering alleen het oog had bij de organiseering der vereeniging. Wij mogen dus aannemen, dat het bijzonderlijk om deze verbetering te doen is. En het wil mij voorkomen, dat dit een fout is. De C. L. A. heeft haar doel van meet aan te eng gesteld.

Beter was dan ook geweest, indien men in plaats hiervan in deze basis geschreven had: "en gelooft, dat heel het leven op het terrein van den arbeid en de industrie moet worden beheerscht door de beginselen van het Woord Gods".

Doch het stond de C. L. A. bij het organiseeren vooral voor den geest, dat er behoefte is aan verbetering. En die verbetering is dan ook haar hoofddoel, indien al niet haar eenigste doel.

Dit blijkt verder ook uit de bijzondere omschrijving der beginselen inArt. 2. Dat werkgevers en werknemers verplichtingen zoowel als rechten hebben, verplichtingen tegenover elkander en tegenover God, zal wel niemand betwisten. Dat spreekt wel vanzelf. Rechten zonder verplichtingen bestaan niet. Dat er coöperatie behoort te zijn en wederzijdsch vertrouwen tusschen werkgever en werknemer, kan ook wel goed verklaard worden, ofschoon hier toch meer diende gezegd te worden, wilde men althans de verhouding van heer en knecht omschrijven overeenkomstig Gods Woord. We komen daar nog wel even op terug. Maar dan volgt weer iets, dat duidelijk openbaart, dat men zich het doel der vereeniging heeft voorgesteld louter uit het oogpunt van verbetering, en dat wel van den werkman. Immers wordt er dan gezegd: "de werknemers hebben het recht zich te organiseeren, ter bescherming van hunne gemeenschappelijke belangen en tot verbetering van de bedingen en toestanden, waaronder zij werken". Het blijkt wel, dat men zich bijzonder dat doel voor oogen heeft gesteld. Bescherming van hunne gemeenschappelijke belangen. Daar zit wel een klank van klassenstrijd in. De bedoeling zal zijn, dat men zijn gemeenschappelijke belangen bedreigd ziet door den werkgever, en dat men zich tegenover hem wil beschermen. Daartoe nu moet de vereeniging dienen. Men is machtiger als vereeniging dan als enkeling. Gemeenschappelijk wil men strijden tegenover den kapitalist tot bescherming van des werkmans belangen. Men ziet aanstonds, hoe moeilijk het is, om de idee van den klassenstrijd buiten te houden. Ik weet wel, dat men dit zal ontkennen. Men is tegen de idee van den klassenstrijd. Intusschen stelt men macht tegenover macht en in de praktijk komt dit toch op klassenstrijd neer. Het doel van de C. L. A. is, om door macht lotsverbetering voor den werkman te verkrijgen. Ieder zal toestemmen, dat dit ook het doel is van de A. F. L. Distinctiefs zit daar niets in.

Dit is ook duidelijk uit het artikel, dat het doel der C. L. A. omschrijft. Op het feit, dat men recht en gerechtigheid en broederschap wil bevorderen, is zeker niets tegen, mits men maar verstaat, dat de C. L. A. het zwaard niet draagt, alleen langs geestelijken weg en met geestelijke middelen dit doel kan bereiken. Ook mocht het begrip "broederschap" wel iets nader worden omschreven. Bedoelt men hiermede een algemeene broederschap der menschheid met verloochening van de geestelijk-ethische antithese van zonde en genade? Of bedoelt men de geestelijke broederschap der gelooVigen in Christus? Wil men het eerste, dan zou het toch moeten uitloopen op eene verbroedering met de wereld en zou ik 't doel, dat de C. L. A. zich voor oogen stelt bepaald on-Christelijk achten. Wil men het laatste, dan zal men het doel toch slechts in zeer beperkten kring kunnen realiseeren. Doch in het laatste gedeelte van dit artikel komt nogmaals tot openbaring, wat men eigenlijk altijd voor oogen had bij het opstellen van het reglement: "meer bepaaldelijk om te bevorderen de stoffelijke en zedelijke belangen harer leden in verband met hun vak".

Dat dit bepaald het doel is van de C. L. A. is ook duidelijk uit andere geschriften harer leiders. Uit een propaganda blaadje, dat tot opschrift draagt: "Christelijke Arbeiders Vereenigt U!" (Christian Laboring Men Unite!) halen we het volgende aan:

"Indien gij een arbeider zijt en een Christen, dan is dit voor u.

"Zware tijden hebben vele menschen aan het denken gezet in deze dagen. Met name den arbeider. Hij heeft een zwaren last te dragen. Hij zit onder den druk van werkloosheid en de algemeene malaise. Velen verliezen hunne woning en kunnen hun gezin niet onderhouden. Deze zware tijden moeten ons niet verbitteren. Maar ze zouden ons toch aan het denken zetten.

"Gij zult zeker gaarne uw eigen lot en dat van andere arbeiders helpen verbeteren. Weet ge wel, dat de eenige wijze om zulk eene verbetering tot stand te brengen is, dat mannen van denzelfden geest zich ver-

eenigen? Zonder organisatie kan er niets gedaan worden".

Dan even verder:

"Maar er zijn vele dingen, die gij niet alleen doen kunt. Indien gij mede wilt helpen aan de verbetering der toestanden en arbeidsvoorwaarden; als ge een redelijken loonstandaard wilt gehandhaafd zien; als ge den Zondag wilt bewaren als een rustdag voor den arbeider; als ge invloed wilt uitoefenen als er arbeids-geschillen ontstaan; als ge uw mede-arbeiders wilt helpen in den ouderdom en temidden van werkloosheid; als ge wetten wilt zien gemaakt, die uwe belangen en die van uw mede-werkman beschermen, — dan moet ge u vereenigen".

Het wordt hier niet onder stoelen of banken gestoken, dat de C. L. A. zich voorstelt om door vereenigde macht de belangen van hare leden te beschermen en te bevorderen.

Men stelt eenvoudig macht tegenover macht.

Wat men alleen niet gedaan kan krijgen, dat zal men door de macht der vereeniging bewerkstelligen.

Zelfs zal men ongetwijfeld die macht ook gebruiken, indien men zijn doel op geen andere wijze kan bereiken. Het is waar, dat het reglement zich niet rechtstreeks uitspreekt over zulke dingen als werkstaking en "closed shop", etc. Maar wel is het meer dan eens tusschen de regels te lezen, dat het wel degelijk de bedoeling is om te staken, indien het op het uiterste komt met een geschil tusschen werkgever en werknemer. Men zal zoo lang mogelijk onderhandelen. Men zal den weg des vredes bewandelen indien immer mogelijk. Men zal ook de toevlucht nemen tot arbitratie. Maar, het wordt wel niet uitgesproken doch den indruk wordt niet onduidelijk gelaten, men zal ten slotte ook niet aarzelen om gemeenschappelijk te staken.

Uit een artikel in de Standard Bulletin van 23 Maart l.l. haal ik het volgende aan:

"We zullen er de niet-georganiseerden nu maar buiten laten. Er behooren geen niet-georganiseerde arbeiders te zijn. Zij hebben onze sympathie niet" . . . .

Het gaat dus om lotsverbetering, om lotsverbetering van den werkman, om lotsverbetering door macht tegenover macht te stellen, de macht der vereeniging, om de lotsverbetering met name van de leden der C. L. A. Niet georganiseerde arbeiders(die in het geheel niet behooren te zijn) hebben de sympathie der C. L. A. niet.

Is dit geen klassenstrijd onder de leuze van Christelijke beginselen te willen toepassen?

Wat geest spreekt zich toch uit in het volgende vers, dat ik las in een der propaganda blaadjes der C. L. A.?

"Neen, gerechtigheid alleen verhoogt eene natie!
Scherpt dan, rechtvaardige mannen, uw zwaard,
En jaagt de bedriegers en geld-wisselaren
In naam van het recht uit hun vunzige kuil!"

Versta mij niet verkeerd.

Het zij verre van mij den geldgierigen kapitalist te verdedigen of ook voor het huidige kapitalistische systeem te strijden. Nimmer deed ik het. Nimmer hoop ik het te doen. Ieder, die bekend is met mijne prediking, weet, dat ik niet behoor tot die predikers, die D. Veltman meent te moeten kapittelen, omdat ze het kapitalisme in bescherming nemen.

Het verkorte loon der arbeiders, der verdrukte broederen, schreeuwt ten hemel.

Ik weet het maar al te wel.

Maar het is even ver van mij, om, in welken vorm dan ook, den klassenstrijd te prediken of eene beweging te steunen, die macht tegenover macht wil stellen.

Dat is niet naar den Woorde Gods.

De. C. L. A. kan dit nimmer met Gods Woord in de hand verdedigen.

En het is ook heilloos.

H. H.

THE QUIET HOUR

O the quiet hour with Jesus,
In communion sweet;
Ev'rything to Him confessing—
Conquest or defeat.
Seeking for the light that shineth
From His blessed face,
Pleading for the help that cometh
Only by His grace.

There the door of heaven opens,
And a joy divine
From the heart of the Eternal
Enters into mine;
Peace beyond all understanding
Lulls me into rest,
And His voice, like sweetest music,
Speaks, and I am blest.

Strength for battles near He gives me;
Courage He renews,
And a flaming zeal from slumber
By His Spirit woos.
O the quiet hour with Jesus,
How it cheers the soul,
Calms the storm,and bids the raging
Billows cease to roll.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 6 Juni, 1934, om negen uur in den voormiddag in de Protestantsche Gereformeerde Kerk te Oskaloosa, Iowa.

M. Vander Vennen, S. C.

Orange City Organized

News at last!

Another addition to the steadily increasing family of our Protestant Reformed Churches!

Eleven families plus, of the sound, sturdy, Friesian type, organized into our nineteenth Prot. Ref. congregation!

In a place where in the past faithful ministers have soundly proclaimed the Word of God; where, therefore, one may reasonably expect consistent growth!

Let us rejoice together, friends. Generally, because our covenant God, since our cruel and malicious expulsion from the church we loved so dearly, has so richly bestowed His blessings upon us. More specifically for the reason, that again in these last days He has moved the hearts of a group of His people, be it as usual but a small group, to reveal their colors and unite with us in that glorious battle for the truth of God's testimony and the glory of our Alone Sovereign God. Asaph's hymn of praise should indeed fill our every heart: "Unto Thee, O God, do we give thanks, unto Thee do we give thanks: for that Thy name is near Thy wondrous works declare", Ps. 75:1.

Often, when we of the middle West came to spend vacation with our dear ones, at times publicly in the Standard Bearer, even in our Classical gatherings, voices were heard: let us hear once about our churches in the West. It was so very quiet on the western front. These requests were appreciated. They proceeded from genuine interest in our churches in general. Yet they met with but little response. As often as the idea struck me to send some news items for publication in our Standard Bearer the question presented itself: what shall and can be written as far as church news is concerned? Not as though there were no news whatever, but scarcely sufficient to justify a special article. This time, however, is exceptional. Therefore we wrote: news at last! Encouraging things have occurred during the weeks just past. Another congregation has been united to our youthful denomination and I know you are eager to become acquainted with the facts.

Orange City organized!

In a certain sense it may be said: it's about time! Orange City, also from the viewpoint of our cause and churches, has a history, dating in fact to the very beginning of our history as Prot. Ref. Churches. Even the Chr. Ref. Synod of 1922, unforgetable because of its controversy with and deposition of the erring Dr. Jansen, plays a rather prominent role in this history of Orange City. From day to day the large auditorium of the Chr. Ref. church, wherein the Synod convened, was filled to capacity, including the majority of those very people who have now affiliated with our churches. There many people learned to respect and love the doctrinal views as propagated by them who but two brief years later were ejected from the fellowship of the Chr. Ref. Churches. There impressions were left that would never be erased. There our people were partially prepared for the dark deeds that were soon to be enacted by the carnal and Arminian Synod of 1924. Indeed, Prof. Jansen was deposed, but did not his spirit, his influence, his many supporters remain? Revenge would be sweet! Was not at that very moment of apparent victory the prediction made by leaders of the church and spread abroad as a sinister foreboding of what would take place but two years later: Met twee jaren gaan zij (Ds. H. H. en Ds. H. D.) er uit? Reminiscent of that other: hij moet er uit, maar hoe! 1922 paved the way for what now took place.

The latest efforts put forth in Orange City by our churches and pastors in western Iowa were not the first. Throughout the year 1931 Sunday evening meetings were held, wherein we by the grace of God proclaimed the blessed truth of God's sovereign grace revealed exclusively to the people of His good pleasure. Our attendances remained encouraging until the end. Many agreed with and loved the truth as then proclaimed. Yet the work was temporarily discontinued. Winter set in, and what was more, our friends in Orange City appeared reluctant to take any initiative of their own. We ceased our labors, convinced that our duty had been performed. For the space of two years all our efforts appeared to have been futile. Yet our staunchest friends, daily hoping and praying for a Prot. Ref. church in Orange City continued to assure us that this was not the case. And so it proved to be.

December last our labors were resumed. Things had changed, had developed. Conditions became more and more unbearable for those who loved the pure, unadulterated truth of God's Word. Indeed, our friends there loved the church, wherein they were born and reared, wherein they received the sign and seal of God's covenant, wherein they were instructed and confessed their faith before God and man. So did they and do we all. Therefore we cannot and may not cease to point her to the evil of her ways. Some there were who had spent in excess of 50 years of their lives in the same church. Separation was not easy. However, when one Sunday they were publicly told, that all who reject the general offer of salvation *make of God a liar*, the issue was decided. Four families severed relations at once and affiliated with the Prot. Ref. church of Sioux Center. Two others regularly attended our Sunday worship. All pleaded for services in their own city. Something had to be done. Our course of action lay clearly before us. Evening services were resumed. Communications were begun with the Mission Committee of our churches having the purpose of procuring the services of Fuller Ave.'s pastor for as long as possible in these parts. Meanwhile the meetings held were encouraging. All through the winter months the weather was exceptionally favorable. The audiences

were large and remained so throughout. All things pointed in but one direction: Orange City must be organized.

Finally the climax came. Word was received that the consistory of Fuller Ave. had granted its pastor a leave of one Sunday. If necessary he might remain another. The spacious auditorium of Orange City's Public High School was procured at a very reasonable rate. The meetings were duly advertised in the widely read weekly, *De Volksvriend.*

And what a glorious time was had! Within the space of two weeks Rev. Hoeksema spoke no less than eleven times, while during the day as many families as possible were personally visited. How the beauties of God's Word were again extolled! How the riches of divine grace, the mysteries of His eternal good pleasure, the virtues of our adorable God, the atoning power of the Cross of Calvary, the impotence and total depravity of man were again proclaimed! No phase of the truth was hid. No attempt was made to flatter mere man. *God is God* was the theme throughout. How these audiences increased! From an approximate 150 on that first, misty, disagreeable evening they steadily increased until that final Sunday evening, when the spacious hall was filled to capacity and the knees of the foremost were pressed against the speaker's platform. And how God's people did listen! Some present were foes, no doubt, others were curious, to be sure; but throngs were inspired by the beauties of the Gospel of Christ. Is the truth as we love and profess it cold, dead, uninteresting, void of all warmth and life? For the godless, yes. Was it not so when proclaimed by our own Lord Jesus Christ? But is it also for the children? God forbid! Orange City proved otherwise.

A preparatory meeting was held Wednesday evening, April 11, at the home of Mr. W. Hamstra. Eleven families plus one individual were present. After a brief discussion all signed an urgent appeal to the Mission Committee of our churches to be organized into a Prot. Ref. congregation.

The actual organization took place the following Friday evening, April 13, at the home of Mr. S. Dykstra. Incidentally, this birthplace of the Orange City Prot. Ref. Church is adjacent to the parsonage of the Chr. Ref. Church. A last attempt was made that same day to dissuade certain of those who had requested organization from continuing on their erring way. Strange! Strange it was that they knew so well who had been present at our gathering of Wednesday evening. Stranger still was this, that a number of families could attend services in Sioux Center for some four months, even neglecting to partake of the Lord's Supper, without having elicited as much as one official admonition. Now, however, things were different, but also, too late.

Rev. Hanko of Hull opened the meeting with a word of prayer after those present sang that beautiful first verse of Psalm 89. Thereafter Rev. Hoeksema called our attention to God's Word as it is contained in II Timothy 2:19: "Nevertheless the foundation of God standeth sure, having this seal: The Lord knoweth them that are His. And, Let every one that nameth the name of Christ depart from iniquity."

A brief sketch of the message brought may not be out of place. The Apostle begins with "nevertheless". That is: whatever may occur, whatever the enemy may say or do, even though all things may discourage, "*nevertheless* the foundation of God standeth sure." This "nevertheless' has often been spoken in the history of God's church. Paul wrote this with a view to the church of his time. Some had departed from the truth. Hymenaeus and Philetus had fallen away. Others had followed them. *Nevertheless* the foundation of God standeth sure. Time and again this word has been repeated in history. It was spoken in the 16th century, when Luther broke away from the hierarchy of the Roman Catholic church. It was repeated in 1618-'19. Also then there were many like Hymenaeus and Philetus. God spoke through the Synod of Dordt, *nevertheless* the foundation of God standeth sure. The same was true in 1834. Again Hymenaeus and Philetus raised their heads in the midst of God's church. Again the Almighty spoke, now through De Cock and his followers: *nevertheless.* God is speaking this today. There is a falling away in our day, — also officially, — from *this* foundation with *this* seal; the seal of sovereign election. We are now together to return to the sure foundation of God. And that just one hundred years after the Secession of 1834. Truly, we are commemorating 1834 as only we can in returning to the principles for which our fathers fought and suffered.

The speaker continued. A foundation reminds one of a building. The building here presupposed is the church, not as the mystical body of Christ, but as the church visible, the church as we must manifest it in the midst of the world. That church, says Paul, has a foundation. Such a foundation has a two-fold significance. It is the strength of the building. It also determines the size and shape of the latter. That foundation in respect to the church visible is the truth as it is revealed to the church out of Christ through the apostles and prophets; the pure, unadulterated truth of the Word of God. That truth was corrupted in the time of Paul. Many were busy building *next* to the sure foundation of God. "*Nevertheless* the foundation of God standeth sure."

This evening we are prepared to build; build the church of Christ upon earth. Thereby we testify. We are not Hymenaeus and Philetus. We desire to build upon the sure foundation of God. We can build no more with the church wherein we formerly had a name and place. Only this, in fact, may induce us to continue in the way we have chosen.

Consequently the all-important question: But how can we distinguish that sure foundation? People of every persuasion maintain: We are building the church! We are building upon that true foundation! We have the truth! Can we know, also this evening, whether we are actually building upon the sure foundation of God?

Indeed we can! That foundation has a seal. A seal is an earmark, a sign of genuineness. So also here. This seal, however, is twofold. On the one hand it is the doctrine of divine, sovereign election. "The Lord knoweth them that are His." When you build a church this is your proof that you are building according to truth. The truth of election proves the genuineness of the foundation upon which you are erecting your church. No, it is not sufficient that this doctrine is mentioned occasionally. It must be lived and loved by the church of God permeating all its teaching and preaching. The complementary side of this same seal is the truth of sanctification. "And, Let every one that nameth the name of Christ depart from iniquity." Christ delivers His own. Thereby they call upon His name, confess Him, partake of His anointing. Having this latter they depart from iniquity. We do not affirm: now that we are elect we can live as sinfully as our flesh desires. Thus we would reveal that we have no part with Him. The fruit of election through Christ is always sanctification. Is this twofold earmark present? Is the truth of election precious to you? Do you believe that God's people is holy and unique in the midst of the world? Then we will build. And building upon *God's* foundation we may be certain of success. His blessing will rest upon us.

The speaker concluded. We have proclaimed unto you the truth. You may do as you see fit. We have preached unto you that sure foundation without which the church is lost. Let us then proceed according to the pure Word of God, convinced that we are in God's way, encouraged by the promise that the Lord will be with us.

After these inspiring words a tasty lunch was served by our hosts to which all present did full justice.

The organization proper was soon effected. A consistory was chosen, consisting of two elders and two deacons. As no objections were raised against any of these brethren, the Form of Ordination was read by Rev. A. Cammenga, after which the congregation wished them God's blessing by singing from Ps. 134:3. The ceremony was ended when the writer of these lines pronounced the benediction upon the newly organized congregation of Orange City.

Orange City organized!

The sentiments of more were expressed in those touching words of one aged mother: All these years I have prayed to see a Prot. Ref. church in Orange City before I depart. Now my desire is granted. I cannot express my joy.

They are small, it is true. But they will grow. Various have even now expressed their intentions of affiliating with the small group. To those I cannot help but suggest: if your God is your all you must and will follow the dictates of your inmost convictions. Be this, however, as it may, our Orange City brethren and sisters are upon God's way. That means more by far than all outward growth.

God bless *Orange City!*

R. Veldman

BLESSED JESUS

There's One who can comfort when all else fails;
Who's able to save when the foe assails;
Once He traveled the way we go,
Felt the pangs of deceit and woe;
Who more perfectly, then, can know,
Than Jesus, blessed Jesus.

He heareth the cry of the soul distressed;
He healeth our wounds and He giveth rest;
Tho' so often denied is He,
Spurned the love that built Calvary,
Still with pleading of "Come to me"
Stands Jesus, blessed Jesus.

He never forsakes in the darkest hour;
His arm is around us with keeping pow'r;
When from lov'd ones we're called to part,
When the tears, in our anguish, start,
None can comfort the breaking heart
Like Jesus, blessed Jesus.

When summer is ended He'll come again,
O let us be ready to meet Him then.
When we enter the Shadow-land,
When at Jordan we trembling stand,
He will meet us with out-stretched hand,
This Jesus, blessed Jesus.

What joy will it be when we see His face,
Forever to sing of His love and grace!
Then at home on that Shining Shore,
With the lov'd ones gone on before
We will praise Him forever more,
Our Jesus, blessed Jesus.

Volharding Ten Einde Toe

Het ligt wel in den aard der zaak, dat de Gereformeerden handhaafden, dat de geloovigen in Christus ook zeker ten einde toe volharden, dat hunne finale afval onmogelijk is. Immers schrijven zij geheel het werk der zaligheid toe aan God als de vrijmachtige en almachtige Auteur, die alle dingen werkt naar den raad Zijns willens, die ook in de uitverkorenen werkt het willen en het werken naar Zijn welbehagen. Wel gaat dit werk Gods niet buiten de geloovigen om, maar door hen heen; wel heft het niet hun verantwoordelijkheid op en vernietigt of verloochent het niet hun redelijk-zedelijke natuur, maar handhaaft het juist haar; maar toch is niet de mensch, noch geheel noch gedeeltelijk, auteur van zijne eigene zaligheid. Het is Gods werk en Godes alleen. En waar Hij nooit laat varen het werk Zijner handen, en waar de vraag of de geloovige zal volharden ten einde toe ten slotte gelijk is aan de vraag of de Heere Zijn eigen werk zal voleindigen, daar ligt het wel in den aard der zaak, dat de Gereformeeeden niet anders konden leeren dan de volharding der heiligen.

In de belijdenisschriften der Gereformeerde Kerken is deze waarheid dan ook opgenomen en in de Dordtsche Leerregels zelfs breedvoerig in een afzonderlijk hoofdstuk uitgewerkt. In den Heidelbergschen Catechismus is zij wel niet met opzet ontwikkeld, maar toch schemert zij op meer dan een plaats niet onduidelijk door. Zoo b.v. in het korte en krachtige antwoord op de vraag aangaande de heilige, algemeene Christelijke kerk: "en dat ik daarvan een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven". Hetzelfde geldt ook van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis. Doch in de Canones, opgesteld naar anleiding van den tegenstand der Remonstranten ook op dit stuk der waarheid, wordt de leer der volharding der heiligen in bijzonderheden uiteen gezet. De wedergeborenen, zoo wordt aldaar geleerd, worden wel verlost van de heerschappij en de slavernij der zonde; doch in dit leven niet ganschelijk van het vleesch en het lichaam der zonde (V, art. 1). Uit dit vleesch spruiten de dagelijksche zonden der zwakheid, iets dat de geloovigen tot verootmoediging dringt en tot het dagelijksch toevlucht nemen tot het kruis van Christus, zoowel als tot strijd en gebed en tot het verlangen naar de eindelijke volmaaktheid (art. 2). Ter oorzake van deze overblijfselen der inwonende zonde, zoowel als van de verleiding der wereld en des duivels, zouden de geloovigen in eigen kracht dan ook niet ten einde toe volstandig kunnen blijven, doch God is getrouw, die hen in de hun eenmaal geschonkene genade bevestigt en ten einde toe bewaart (art. 3). Wel is de werking dezer bewarende en almachtige genade niet zoo, dat zij nimmer kunnen vallen of afwijken. Zelfs kunnen zij door gruwelijke zonden worden vervoerd, zooals duidelijk is uit de voorbeelden van David en van Petrus, waarom zij worden aangespoord tot gedurig waken en bidden (art. 4). En met zoodanige zonden vertoornen zij God ook zeer, verbreken voor een tijd de oefening des geloofs, vallen in de schuld des doods, bedroeven den Heiligen Geest, verwonden zwaarlijk hunne consciëntie en verliezen, tot tijd en wijle het vaderlijk aanschijn Gods hun weer verschijnt, het gevoel der genade (art. 5). Maar dit vallen is toch nimmer een geheel en finaal vervallen van de genade Gods. Want God, die rijk is in barmhartigheid, neemt, naar het onveranderlijk voornemen der verkiezing, den Heiligen Geest niet geheel van hen weg, en laat hen nooit zoo vervallen, dat zij van de genade der aanneming en van den staat der rechtvaardigmaking uitvallen, dat zij zondigen tot den dood of tegen den Heiligen Geest en zichzelven in het eeuwige verderf storten (art. 6). Hij bewaart in hen het onverderfelijk zaad, waaruit zij wedergeboren zijn, vernieuwt hen krachtiglijk tot bekeering, zoodat zij bedroefd worden over hunne zonden, vergeving verlangen en verkrijgen door het bloed des Middelaars, Gods genade wederom gevoelen en voortaan des te ernstiger hunne zaligheid met vreeze en beving werken (art. 7). En alzoo kunnen zij dan niet van de genade vervallen, iets dat wel uit hun oogpunt mogelijk zou zijn en ook ongetwijfeld geschieden zou, waren ze aan zichzelven overgelaten, maar dat ten aanzien van God toch ganschelijk niet geschieden kan. Zijn raad kan immers niet worden veranderd, Zijne belofte kan nimmer worden verbroken, de roeping naar Zijn voornemen kan nooit worden herroepen, de verdienste en voorbidding van Christus kunnen niet krachteloos worden gemaakt en de verzegeling des Geestes kan niet worden verijdeld of vernietigd (art. 8). Van deze bewaring Gods tot de zaligheid kunnen de geloovigen ook verzekerd zijn en ze zijn het ook naar de mate des geloofs, waarmede ze zekerlijk gelooven, dat ze zijn en altijd blijven zullen levende leden der Kerke en dat zij hebben vergeving der zonden en het eeuwige leven (art. 9). Deze verzekering hunner bewaring en volharding spruit dan ook niet uit eenige bijzondere openbaring, maar uit het geloof aan de beloften Gods, het getuigenis des Geestes, die met onzen geest getuigt, dat wij kinderen Gods en erfgenamen zijn; en uit een wandelen in den weg der heiligmaking en der goede werken. Hadden zij dezen troost in het midden der wereld niet, zoo waren zij wel de ellendigste van alle menschen (art. 10). Dit sluit niet uit, dat de geloovigen tegen allerlei twijfelingen des vleesches dikwijls te strijden hebben, zoodat zij den troost der volharding niet altijd in zich gevoelen. Maar God laat hen boven hun vermogen niet verzocht worden en wekt in hen door den Heiligen Geest de verzekerdheid der volharding altijd weer op (art. 11). Ook maakt hen deze verzekerdheid niet zorgeloos en hoovaardig. Integendeel, zij is een wortel van kinderlijke vreeze, ware godzaligheid, lijdzaamheid in allen strijd, gebed, standvastigheid in lijden en in de belijdenis der waarheid en blijdschap in God. En de overdenking van deze

waarheid is hun een prikkel tot gedurige beoefening van dankbaarheid en goede werken (art. 12). Ook als zij vallen en een tijdlang van het gevoel dezer genade verstoken zijn en dan weer opgericht worden, zoo brengt dat in hen niet voort zekere dartelheid en veronachtzaming van de godzaligheid, maar veeleer grootere voorzichtigheid en ernstiger strijd, opdat zij van de vaderlijke goedertierenheid, die hun dierbaarder is dan het leven, niet wederom worden afgekeerd en in zwaardere kwellingen des geestes vervallen (art. 13). Deze bewaring en voleindiging van het werk Gods in ons heeft middellijk plaats, gelijk het ook begonnen werd, door de prediking des Evangelies en het gebruik der sacramenten (art. 14). En deze leer der volharding der heiligen, schoon zij door het vleesch niet wordt begrepen, van den satan wordt gehaat en door de wereld bespot, misbruikt door onervarenen en hypocrieten en door den dwaalgeesten bestreden, werd door de Bruid van Christus altijd als een schat van onwaardeerenden prijs, bemind en verdedigd; en dat zij dit ook voortaan zal doen, zal God verzorgen (art. 15). Zoo zetten onze Leerregels op schoone en geestelijk teedere wijze dit stuk der leer uiteen.

Het ligt ook in den aard der zaak, dat dit leerstuk door alle Pelagianen en Arminianen werd bestreden. Wel belijden ook zij te gelooven in een raad des Heeren ten opzichte van de zaligheid der verkorenen, doch het is een raad, die zelf draait op de spil van den vrijen wil des menschen, op hetgeen de Heere van eeuwigheid voorzag, dat die vrije wil des menschen zou doen en laten. God voorzag, dat sommigen het Evangelie zouden aannemen, anderen het zouden verwerpen en de eersten werden dan verkoren tot het geloof. Maar tusschen dat begin der zaligheid en het einde voorzag God van eeuwigheid een weg van strijd en worsteling, van verleiding en aanvallen des boozen. En op dien weg vielen, naar dat eeuwig voorzien Gods, sommigen al heel spoedig af, anderen gingen een eindweegs met de heiligen mee, nog anderen bleven bijna tot het einde toe getrouw, terwijl sommigen volhardden tot het einde. Alleen de laatsten, door God voorzien als volhardende tot het einde, zijn verkoren tot de zaligheid. Zooals het begin rust in den wil des menschen, zoo rust ook de voortgang der geloovigen in dienzelfden wil, zoo hangt ook de eindelijke zaligheid aan het spinrag van den wil des zondaars. Vandaar, dat er bij zulk eene voorstelling van de leer der verkiezing ruimte is voor de dwaling van een afval der heiligen. Het was dan ook op dit punt, dat de Remonstranten hun bezwaar tegen de Gereformeerde leer niet onduidelijk lieten doorschemeren in de Remonstrantie van 1610. Zij beleden daarin, dat de geloovigen overvloedige kracht hebben om tegen satan, wereld en vleesch te strijden en de overwinning te verkrijgen; dat ze deze kracht bezitten alleen door de genade des Heiligen Geestes, en dat Jezus Christus in alle verzoekingen bijstaat, de hand biedt en, zoo zij maar alleen ten strijd bereid zijn en zijne hulp begeeren en in geen gebrek zijn, staande houdt, alzoo dat ze door list noch geweld des satans verleid uit Christus' hand getrokken kunnen worden. En reeds in deze belijdenis gevoelen we het groote en fundamenteele verschil met de taal der Leerregels op dit stuk. "Maar", zoo voegden ze er ten slotte aan toe, "of ze door nalatigheid het beginsel van hun zijn in Christus niet kunnen verlaten, de tegenwoordige wereld weer aanhangen en van de heilige leer, hun eenmaal gegeven, afwijken, de goede consciëntie verliezen en de genade verwaarloozen, dat zou eerst nader uit de Schrift moeten onderzocht zijn, eer wij 't met volle verzekerdheid onzes gemoeds zouden kunnen leeren". En ze hadden ook evengoed aanstonds kunnen schrijven: "dat zij dit niet kunnen gelooven wij niet". Immers hadden ze in hun eerste artikel beleden te gelooven in eene verkiezing op grond van voorgezien geloof en voorgeziene volharding. En dat beslist alles.

Intusschen heeft ook op dit stuk de Pelagiaan zijn letter, zooals elke ketter zijn letter heeft. Hij wijst er op, dat de Heilige Schrift tot zelfbewaring en volharding vermaant. Zij roept ons toe: "Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden", Matth. 24:13. Hun immers, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid zoeken, wordt het eeuwige leven beloofd, Rom. 2:7. Wij worden vermaand om in Christus te blijven: Blijft in mij en ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen van zichzelven, zoo zij niet in den wijnstok blijft, alzoo ook gij niet, zoo gij in mij niet blijft. Ik ben de wijnstok en gij de ranken; die in mij blijft en ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder mij kunt gij niets doen. Zoo iemand in mij niet blijft, die is buiten geworpen, gelijkerwijs de rank en is verdord; en men vergadert dezelve en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand. Indien gij in mij blijft en mijne woorden in u blijven, zoo wat gij wilt zult gij begeeren en het zal u geschieden . . . Indien gij mijne geboden bewaart, zoo zult gij in mijne liefde blijven; gelijkerwijs ik de geboden mijns vaders bewaard heb en blijf in zijne liefde. Joh. 15:4-10. De Schrift stelt dan ook de eindelijke verheerlijking afhankelijk van het behouden des geloofs: Indien gij maar blijft in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hope des Evangelies, dat gij gehoord hebt, hetwelk gepredikt is onder al de kreature, die onder den hemel is; van hetwelk ik, Paulus, een dienaar geworden ben. Col. 1:23. En zij vermaant ons om ons te houden aan hetgeen gehoord is, opdat wij niet te eeniger tijd doorvloeien, Hebr. 2:1. En zoo wij anders het beginsel van dezen vasten grond tot het einde toe vast behouden, zijn wij Christus deelachtig geworden, Hebr. 3:14. We worden daarom ook vermaand om ons te benaarstigen in de rust in te gaan, opdat wij niet in hetzelfde voorbeeld der ongeloovigheid vallen, Hebr. 4:11. Indien de kerk te Efeze niet gedenkt, waarvan zij uitgevallen is, zich bekeert en de eerste werken doet, zoo zal de Heiland

haar haastelijk bijkomen en den kandelaar van zijne plaats weren, Openb. 2:5. De gemeente te Thyatira wordt vermaand om te houden wat zij heeft, totdat Christus zal komen, Openb. 2:25. De gemeente van Smyrna wordt aangemoedigd: Zijt getrouw tot den dood en ik zal u geven de kroon des levens, Openb. 2:10. Die van Sardis worden gewaarschuwd: Gedenk dan hoe gij het ontvangen hebt, en bewaar het, en bekeer u. Indien gij dan niet waakt, zoo zal ik over u komen als een dief, en gij zult niet weten op wat ure ik over u komen zal, Openb. 3:3. En Philadelphia hoort de aanmoediging: Zie ik kom haastelijk; houdt dat gij hebt, opdat niemand uwe kroon neme, Openb. 3:11. Wie dan ook meent te staan, zie toe, dat hij niet valle, I Cor. 10:12.

Het bezwaar, dat men uit deze en dergelijke Schriftuurplaatsen afleidt tegen de leer van de volharding der heiligen, is duidelijk. Allereerst trekt men de conclusie, dat waar de Schrift ons tot volharding, getrouwheid en standvastigheid vermaant, het wel duidelijk moet zijn, dat deze afhangen van onzen wil en inspanning. Vermaning veronderstelt verantwoordelijkheid voor datgene, waartoe we vermaand worden, niet alleen, maar deze verantwoordelijkheid veronderstelt ook weer, dat wij, die aldus vermaand worden, in staat zijn, om den inhoud der vermaning op te volgen. Het ligt dus aan ons. Maar verder wordt in al deze Schriftuurplaatsen de eindelijke zaligheid afhankelijk gesteld van het al of niet opvolgen der vermaningen. Wie in dit opzicht in gebreke blijft, valt af en wordt verwerpelijk; wie getrouw is en volhardt ontvangt het eeuwige leven. De zaligheid hangt af van ons blijven in Christus, en ons blijven in Christus is, in laatster instantie, een daad van ons. Zoodat het wel duidelijk is, dat de volharding en de eindelijke zaligheid van ons afhangt. En eindelijk veronderstelt dit ook de mogelijkheid, dat sommigen in Christus niet blijven en buiten geworpen worden.

Zoo wijst men dan ook op voorbeelden van afval der heiligen, die in de Schrift worden genoemd. Men wijst op Salomo in zijne afgoderij. Men wijst op Hymeneüs en Filetus, die van de waarheid waren afgeweken, zeggende, dat de opstanding der dooden alreede geschied was en wier woord voortat gelijk de kanker, II Tim. 2: 17, 18; op Hymeneüs en Alexander, die het geloof en een goed geweten verstooten hadden en van het geloof schipbreuk geleden, die door Paulus den satan waren overgegeven, opdat zij niet meer zouden lasteren; op Demas, die Paulus had verlaten en de tegenwoordige wereld had liefgekregen, I Tim. 1:19, 20; II Tim. 4:10; op de leeraars en profeten, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren en den Heere, die hen gekocht heeft verloochenen om aldus een haastig verderf over zich te brengen; op hen, die den rechten weg verlaten hebben, die wel door de kennis van den Heere Jezus Christus de besmettingen der wereld eerst ontvloden zijn, maar in dezelve wederom werden ingewikkeld en van haar worden overwonnen, zoodat hun het laatste erger werd dan het eerste; die den weg der gerechtigheid gekend hebben en weder zijn afgekeerd van het heilige gebod, dat hun overgegeven was, zoodat hun overkomen is, hetgeen met een waar spreekwoord gezegd wordt: de hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel en de gewasschene zeug tot de wenteling in het slijk, II Petr. 2:1, 15, 20-22. Van al deze voorbeelden veronderstelt men dan, dat ze werkelijk de genade der wedergeboorte en des geloofs deelachtig zijn geweest en alles hebben verloren door hunne eigene afwijking en ontrouw.

Zelfs meent men zich te kunnen beroepen op direkte uitspraken der Heilige Schrift, waarin de mogelijkheid van een afval der heiligen wordt geleerd. Zoo is het reeds het geval in Rom. 11, waar de apostel spreekt van takken, die wel in den olijfboom waren, maar zijn afgebroken door ongeloof, zoodat hij tevens de geloovigen van den nieuwen dag waarschuwt om niet hooggevoelende te zijn, maar veeleer te vreezen, dat ook zij niet zullen worden afgebroken. Zij zijn door ongeloof afgebroken. En indien God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, zie toe, dat Hij ook mogelijk u niet spare, Rom. 11:21. Zoo spreekt immers ook de Heiland van ranken in den wijnstok, die geen vruchten dragen en die daarom weggenomen worden, Joh. 15:2. Zoo ook waarschuwt de Schrift in Hebr. 10:26-31: Want zoo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zoo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden; maar een schrikkelijke verwachting der oordeels en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden. Als iemand de wet van Mozes heeft te niet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid onder twee of drie getuigen; hoeveel zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die den Zoon van God vertreden heeft, en het bloed des testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was en den Geest der genade smaadheid heeft aangedaan? Want wij kennen Hem, die gezegd heeft: Mijne is de wraak, Ik zal het vergelden, spreekt de Heere. En wederom: De Heere zal zijn volk oordeelen. Vreeselijk is het te vallen in de handen des levenden Gods. En eindelijk wordt dit ook op niet te ontkennen wijze geleerd in Hebr. 6:4-8: Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelsche gaven gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede Woord Gods, en de krachten der toekomende eeuw, en afvallig worden; die zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekeering, als welke zichzelven den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken. Want de aarde, die den regen, menigmaal op haar komende, indrinkt, en bekwaam kruid voortbrengt voor degenen voor welke zij ook gebouwd wordt, die ontvangt zegen van God; maar die doornen en distelen draagt, die is verwerpelijk, en nabij de vervloeking; welker einde is tot verbranding.

Zoo hebben dus de dwaalgeesten, die zich stellen tegen de leer van de volharding der heiligen, schijnbaar heel wat grond in de Heilige Schrift. Zij leert de mogelijkheid van een afvallen dergenen, die door het bloed van Christus gekocht waren, en door dat bloed gereinigd; die den weg der gerechtigheid gekend hebben en daarin hebben gewandeld; die verlicht zijn geweest, hemelsche gaven gesmaakt hebben, des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, gesmaakt hebben het goede woord Gods en de krachten der toekomende eeuw. Zij vallen zoo ten finale af, dat hun het laatste erger is dan het eerste, dat ze in goddeloosheid toenemen, dat ze nooit weer tot bekeering kunnen worden gebracht. En als men daarbij dan ook nog de overweging hoort, dat de leer van volharding der heiligen goddelooze en zorgelooze menschen maakt, den zou men bijna geneigd zijn, om met de Remonstranten van 1910 voorzichtiglijk althans te eischen, dat deze dingen eerst eens uit de Schrift moeten worden onderzocht, eer wij aannemen, dat de ware geloovigen nimmer kunnen afvallen tot verdoemenis. Want immers ook dit bezwaar schijnt heel wat gewicht in de schaal te leggen. De Schrift vermaant ons, dat we zullen waken en bidden, opdat wij niet in verzoeking vallen, dat we getrouw zullen zijn tot den dood en houden, wat we hebben, opdat niemand onze kroon neme, dat we niet hooggevoelende zullen zijn, maar vreezen, aangezien wij immers ook door ongeloof kunnen worden afgebroken als takken uit den olijfboom, waarin wij zijn ingeënt tegen nature. Maar, zoo beweert nu de tegenstander van de leer der volharding der heiligen, indien het van tevoren reeds vaststaat, dat wij nimmer kunnen afvallen ten finale, dat onze zaligheid ten einde toe eene besliste zaak is, dan verdwijnt de ernst, waarmee deze vermaningen tot ons komen. Dan zullen we op haar niet letten. Dan zullen we redeneeren en uit deze redeneering leven: eenmaal behouden is altijd behouden; waarom zouden we nog waken en strijden als hing de zaligheid nog aan ons? Ook dit argument schijnt op het eerste gezicht onaantastbaar. Met onverbiddelijke logica schijnt uit de leer van de volharding der heiligen te moeten volgen, dat wie zich er op verlaat, een zorgeloos leven moet leiden. En eene leer, die tot zulke goddelooze consequenties voert kan zeker niet de waarheid ten grondslag hebben.

Ofschoon wij er dus geen behoefte aan hebben, om deze waarheid disputabel te stellen, zal het zeker de moeite loonen, om deze bezwaren der tegenstanders goed onder de oogen te zien, haar in het licht der Schrift te beoordeelen, en tevens te letten op den vasten Schriftuurlijken grondslag, waarop onze vaderen in weerwil van alle aanvallen der dwaalgeesten, toch bleven handhaven en blijmoediglijk bleven belijden de leer van de volharding der heiligen.

H. H.

Iets Uit Orange City

Er is blijdschap in de harten van een groepje menschen in Orange City, Iowa. Reeds lang had zich de wensch gevormd in de harten van sommigen, dat de Heere toch mocht geven, dat ze Hem mochten dienen naar het bevel van Hem en naar den zin en meening van den Heiligen Geest, en niet naar de gedachte van den mensch. Want in de preekstoel van de kerk waar die menschen zich bevonden werd niet zelden de Remonstrantsche leer verkondigd.

Eindelijk scheen het dat God hun gebed had verhoord. 't Liep zoo ver dat een zeker gedeelte van de Heilige Schrift zoo verklaard werd, dat God met een welmeenend aanbod van genade het geluk en de zaligheid den mensch wilde doen toekomen. Dat liep de spuigaten uit. Dat kon zoo niet voortgaan. Er kwam capsie op die preek en het gevolg was dat een br. ouderling uit zijn ambt trad en even later zijn lidmaatschap opvroeg. Later deden nog drie broeders en zusters hetzelfde en sloten zich aan bij de gemeente te Sioux Center waar Ds. Veldman leeraar is. Voor den tijd van vier maanden kerkten die broeders en zusters te Sioux Center en 's avonds werd dienst gehouden in de Orange City public school, een flink, ruim gebouw alwaar een groote schare samenkwam die allen ook begeerig waren het onvervalschte woord te hooren. Wij werden bediend door de volgende leeraars der Prot. Geref. gemeenten namelijk: Dss. Veldman, H. Veldman, C. Hanko, L. Vermeer en Cammenga.

De gedachte kwam nu al spoedig op om een gemeente te organiseeren en daar er bij dezen tijd reeds meer broeders en zusters zich openbaarden als zijnde van dezelfde gevoelens, werd besloten Ds. H. Hoeksema te verzoeken om tot ons over te komen en ons te helpen in onze plannen die God in onze harten had gebracht. Wij hebben veel te danken aan Ds. R. Veldman die ons met raad en daad heeft bijgestaan.

Ds. H. Hoeksema kwam tot aller blijdschap tot ons over. Hij arriveerde den 4den April en hield eene rede in de High School voor een gevulde zaal. Ook den 6en April hield Z.Eerw. een rede, weer voor een groot getal. Den 8sten April, zijnde Zondag, trad Ds. Hoeksema driemaal op voor een groote schare. In tusschen tijd werden de belangstellende broeders en zusters bezocht en er was wel belangstelling in de zaak. Den 10den en 13den April hield Ds. Hoeksema nogmaals krachtige redenen van echt Gereformeerden inhoud. O, wat werd er in dien tijd genoten! Men hoorde niet anders. It was the talk of the town.

Er werd nu besloten dat een ieder die zich wilde aansluiten zoude samen komen bij een broeder aan huis, en er verschenen 12 huisgezinnen en 1 vrijgezel. Men besloot op dien avond om zich als een gemeente der Prot. Geref. kerk te organiseeren. Tegenwoordig waren Ds. H. Hoeksema, Ds. R. Veldman, Ds. C. Hanko en Ds. Cammenga. Ds. C. Hanko ging voor in 't gebed

en las een gedeelte van Gods Woord en wel Tim. 2; waarna Ds. H. Hoeksema een krachtig woord sprak tot de broeders en zusters over Tim. 2:19.

Nadat de gemeente georganiseerd was werden ouderlingen en diakenen gekozen en wel R. J. Extra en W. Hamstra voor ouderlingen en A. Katje en M. De Jager voor diakenen. Deze broeders werden nog dienzelfden avond in hun ambt bevestigd door Ds. Cammenga en Ds. R. Veldman, die ook het verhandelde opteekende, legde den zegen op de kleine, doch gelukkige en blijde gemeente.

Met dank aan God en blijdschap in het hart keerden we huiswaarts. Den Zondag daaropvolgende, zijnde den 15den April, trad Ds. H. Hoeksema voor de nieuwe gemeente op. Er was een groote menigte samen gekomen. Ook in den middag-dienst was er groote belangstelling. Des avonds, zijnde de laatste maal dat Ds. H. Hoeksema voor de gemeente optrad, werd de dienst bezocht door een overvolle zaal. O, wat een belangstelling! Wat had de kleine gemeente een heerlijken dag en wat waren de harten toch vol van de goedertierenheden van hunne getrouwe VerbondsGod die hun zoo kennelijk had gezegend.

Voordat Ds. Hoeksema afscheid van ons nam, beloofde Z.Eerw. dat hij ons iemand zou zenden, om het Woord voor een viertal weken aan ons te brengen. Hetwelk hij ook heeft gedaan want op Zaterdag, 21 April, kwam tot ons over Student George Lubbers, die reeds den 22sten April voor ons optrad in den morgen en middag.

Zoo zijn we nu een gemeente en daar we nog klein zijn, zijn we vol moed geloovende dat Hij die het is begonnen het ook wel met ons zal maken.

R. J. Extra

ALL WILL BE RIGHT

Tempted and tried, encumbered with care,
Under the yoke that is heavy to bear,
Never a moment yield to despair, —
God rules the world, and all will be right!

Broken with sorrow tho' you may be,
Think not the Lord is unmindful of thee;
With clearer eye some day you shall see, —
God rules the world, and all will be right.

Strength may forsake you, foes may alarm;
Fear not; the Father will shield you from harm.
Trust in His might, and lean on His arm, —
God rules the world, and all will be right.

Vrede-Werkers

Wat schijnt dat toch een hopelooze taak!

Wie in de wereld kan dan toch vrede werken, waar alles in hopelooze chaos uiteen ligt. De kinderen loopen nog niet eens en daar brullen ze van woede en verkeerdheid. Als ze dan wel wandelen dan krieuwen ze en kibbelen ze en vechten ze bij de minste aanleiding en soms zelfs zonder reden. Worden ze ouder dan worden ze meer ervaren in het vechten; dan doen ze het vaak met een glimlach op het gelaat bedektelijk. En de groote menschen, die kieuwen in het hart eerst. Daar wremelt een wereld van strijdlust, van nijd, haat, krakeel, jaloezie, afgunst. En bedektelijk, sluw, geslepen, strijdt men tegen den naaste.

Zoo gaat het ook met familie tegen familie, kerk tegen kerk, stad tegen stad, klas tegen klas en ook land tegen land. De geheele menschheid strijdt, kampt, worstelt. Vrede-werken? 't Schijnt een onbegonnen taak, want er zijn geen menschen die vrede *willen* werken.

En toch . . . .

Zalig zijn de vreedzamen (daar staat eigenlijk *vrede-werkers*) want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.

Voorzeker, het klink mooi, doch wie zou 't doen?

Wel, laat ons eens zien.

We hebben het hier te doen met het besluit der zeven zaligsprekingen die Jezus uitte op den berg zonder naam in het zonnige Galilea. En die zaligsprekingen zijn particulier: ze werden in elk geval gesproken tot de discipelen van Jezus. Dus dit is al een begrenzing, die ons het zoeken naar de beteekenis van die vreemde woorden eenigszins vergemakkelijkt. Dan ook, het is wel duidelijk, dat de Heere hier een bijzonder soort menschen op het oog heeft. En die bijzondere menschen beschrijft hij uit het oogpunt van hun inwendig bestaan, onderwerpelijk dus. Dat is direkt al duidelijk als Hij begint met te zeggen, dat de armen van geest toch zeer rijk zijn. Ze zullen het aardrijk beërven. En als we de volgende zaligsprekingen aandachtig nagaan, dan valt het ons op, dat ze steeds dat bijzonder soort menschen beschrijven naar hun inwendige gestalte. Het zijn immers de treurenden, de zachtmoedigen, de hongerenden en dorstigen, de barmhartigen en, let er op, de reinen van *hart*. Alleen bij de laatste beschrijving schijnt de Heere Jezus meer het uitwendige voor de aandacht te hebben. Zalig zijn de vrede-makers. Doch meer dan schijn is het niet. Ook in deze zaligspreking gaat het bijzonderlijk en eerst over de gestalte des harten van hen die hierin zalig gesproken worden. Hoe ter wereld zal ik mij druk maken om vrede te bewerken, als ik niet eerst vrede heb voor mijn eigen hart. En dan, ja dan, zal ik die vrede ook openbaren. Niet anders is het immers met die andere zaligsprekingen. Als ik arm van geest ben zal het ook wel openbaar worden voor allen die met mij in aanra-

king komen. Als ik treur kan ik moeilijk schateren van pret, enz. Neen, die menschen die Jezus op het oog heeft en beschrijft, beschrijft Hij uit het oogpunt van hun hart, gemoed, zieleleven.

En dan is deze laatste zaligspreking de kroon ervan. Dat is het einde. Ze worstelen en strijden en zijn innerlijk ontroerd en dorsten, doch het einde van alle die menschen is, dat ze in stillen vrede kalmpjes hun weg gaan. Ze zijn gelijk een oase in de woestenij van dit goddelooze leven op aarde.

Als we dan verder het verband van die zaligsprekingen nagaan, dan leeren we verder, dat die menschen onderdanen van Jezus zijn en opgeschreven zijn om naar den hemel te gaan, daarboven bij God. Ze zullen immers het Koninkrijk beërven en God zien? Ze zullen toch verzadigd worden en grootelijks vertroost? En nu hebben we het volle antwoord maar voor het grijpen en kunnen we het ook eenigszins verstaan. En het is dit, dat die menschen Jezus Zelf in het hart hebben met zijn volle leven van Wetsvolbrenging, van de liefde God, van de zucht om Hem ten allen tijde welbehaaglijk te zijn. Dat zijn die menschen. Het zijn de ware Christenen, die Jezus hier ten voeten uit schildert. En dan die Christenen zooals ze inwendiglijk, allereerst, van uit het hart, bestaan.

En het einde van die menschen is, dat zij vrede op het oog hebben, den ganschen lieven dag.

Vrede, wat is het?

Ter aanduiding van de beteekenis van dit kostelijke begrip, zouden we op willen merken, dat vrede klaarblijkelijk afgeleid wordt van een wortel die *verbinden, samensnoeren* beteekent. En dat leidt ons als vanzelf tot de rijke idee van dit woord. Temeer, omdat we wel voor de aandacht moeten houden, dat God zelf Vrede *is*. Hij is dat zeer wezenlijk. Hij is het volle inbegrip van al zijn deugden. Een mensch mag nog zoo lief en aantrekkelijk zijn in deugd en braafheid, men zal hem echter nooit aanduiden door die deugden. Men zal er niet aan denken zelfs om hem bij voorbeeld, liefde te heeten of vrede. Dat is echter met God wel het geval. Hij is onze vrede. Dat leidde Gideon dan ook om een altaar den Heere te bouwen en dat altaar te noemen: De Heere is vrede. En dat is onuitsprekelijk.

Voorts lijdt het geen twijfel, dat de idee van vrede ten nauwste verbonden is met de idee van het Verbond en dan bedoelen we hier het verbond in den allerbreedsten zin des woords. Vooral het verbond zooals God dat leeft. Want God Zelf is de VerbondsGod. Dat dit zoo is blijkt uit twee teksten, waar letterlijk dat verband tusschen het Verbond en den vrede aangeduid wordt. We hebben op het oog Num. 25:12 en Jesaja 54:10. In de eerste plaats zegt God Zelf: Zie Ik geef hem Mijn verbond des vredes. En in de tweede plaats wijst God er op, dat bergen inderdaad mogen wankelen en wijken, doch dat het Verbond Zijns vredes nooit zal wankelen.

Dit past zich nu schoon aan bij wat we hierboven neerschreven, namelijk, dat de idee van vrede, samensnoeren, verbinden aanduidt.

In God is het dan die deugd, waardoor Hij, als de Drieëenige VerbondsGod, in volmaakte samenstemming, in de sfeer van eeuwige liefde, Zijn verbondsleven leeft, waarin in oneindige harmonie Vader, Zoon en Heilige Geest tezamen gesnoerd zijn. Dat is de Vrede Gods.

Nu mogen we dan ook verder gaan en opmerken, dat die vrede des Verbonds in relatieven zin ook in de uitverkorenen woont. En dan is het opmerkelijk, dat de idee van vrede bij ons door de Schrift in verband gezet wordt met de Wet Gods en de liefde, naar luid van Psalm 110:165: "die Uwe wet beminnen hebben groote vrede." Daar komt nog bij, dat wanneer onze rebellie tegenover Gods wet gestild is en wij onderwerpelijk staan in de aangebrachte gerechtigheid van Jezus Christus, we evenzoo "vrede bij God hebben, door onzen Heere Jezus Christus." Dus bij ons is vrede, dat we samenstemmen met God in de sfeer der liefde des verbonds. En praktisch zingt een kind van God, dat vreedzaam is: "Hoe lief heb ik Uw wet; ze is immers mijn vermaking den ganschen dag."

Wat zou nu dan *vrede-werken* beteekenen?

Het eerste gedeelte van dit samengestelde woord hebben we eenigszins benaderd. Het tweede woord beteekent eenvoudig werken, maken, vormen, produceeren. Dus de letterlijke beteekenis wordt uitgedrukt door *vrede-werkers*.

En dan kan de schriftuurlijke gedachte van dit woord niet moeilijk te bepalen zijn. Met het oog op hetgeen we hierboven van vrede zeiden zouden we het willen omschrijven als die staat, waarin de rebellie der zonde tegen de wet Gods vernietigd wordt, uit den weg geruimd; en daar voor in de plaats gezet de harmonie, de samenstemming met Gods wet, waardoor de rebellen met God verzoend worden en alzoo heilig en onberispelijk en onschuldig voor Hem gesteld worden.

En ook hier weer is het maar het beste om van God uit te gaan. En zouden we willen zeggen, dat God in centralen, principieelen zin *de* Vrede-werker is door Christus, den VredeVorst. En dan kunnen we ook zeggen, dat een iegelijk, die door den Geest van die grooten Vrede-werker bezield is, vrede-werker is. Dat soort van volk zoekt, door den Geest van Christus, om harmonie te weeg te brengen in de sfeer van gehoorzaamheid aan Gods wet.

Dat doen ze allereerst in verband met zichzelf. Naar ziel en lichaam. Daardoor strijden ze tegen de booze lusten van het vleesch en bedwingen ze hun lichaam tot dienstbaarheid, opdat hun geheele bestaan vrede, harmonie ademe tegenover den Heere hunnen God. Dat doen ze voorts ook met alles en allen rondom hen. Ze strijden den goeden strijd des geloofs en hun getuigenis is tegen alle rebellie tegenover den hemel. Overal leggen ze den maatstaf van Gods Woord en wet aan en

verachten allen vrede die niet gewrocht wordt op het Kruis van den Vredevorst als basis.

Door de boven gegeven verklaring wordt alle vrede-maken van goddeloozen geoordeeld en terecht. Het staat door Gods Woord ontmaskerd als misselijken namaak van de Bijbelsche idee van vrede-maken. En in den grond der zaak is het niet anders dan oorlogmaken in de sfeer van haat tegen God en den naaste, die uitbreekt in rebellie tegen de wet Gods. Ge kunt voor mijn part gerust die misselijke vrede-conferenties houden. Ze zijn walgelijk. Want vuile namaak van den duivel.

Jaag den vrede na, zegt God.

En, o wonder, als het ons gegeven mag worden om het te doen, dan zien we een kostelijk toevoorzicht. Want: "zij zullen kinderen Gods genaamd worden."

Dat genaamd worden komt van een werkwoord, dat roepen beteekent. En het is in den tekst de lijdende vorm ervan. En als het nu gebruikt wordt, zooals dit het geval is in den tekst, met den nominativus van het gezegde, dan duidt het aan: het noemen van iemand met een naam en in dien naam het oordeel der waardschatting uitgesproken over zoo iemand.

Dus we hebben hier een uitspraak Gods door den mond van Jezus, die een oordeel der waardschatting uitspreekt over de burgers van het Koninkrijk der hemelen.

En dat oordeel wordt belichaamd in den naam: kinderen van God.

Die naam maakt hen echter niet tot *wezenlijke* kinderen Gods. Alleen de Persoonlijke, eeuwige Zoon van God is de wezenlijke Zone Gods.

Doch we hebben het hier te doen met het zoonschap der adoptie. We zijn aangenomen kinderen van God. En in zooverre zijn we kinderen van God, als we naar het evenbeeld van den eeuwigen Zoon vervormd worden door den Geest der wederbaring, heiliging en verheerlijking.

Deze naam is een eeretitel, die nu in beginsel hen kroont, doch eerst aan het einde der eeuwen zal die naam ons eeuwig kronen, wanneer we van heerlijkheid tot heerlijkheid door des Heeren Geest naar het beeld van den verheerlijkten Christus veranderd zullen zijn en als dan tot in alle eeuwigheid zullen roepen: Abba-lieve Vader!

G. V.

NOTA

1. We hebben nog onderscheidene vragen te beantwoorden, waarvoor echter in dit nummer geen ruimte was. De vragers hebben slechts een weinig geduld met ons.

2. The continuation of the article *On Card Playing* also had to wait for the next issue.

H. H.

Petrus

VI

Joh. 21.

Was deze derde verschijning van den Heiland, aan den kring van discipelen, alleen bedoeld om in het openbaar Simon Petrus in zijn Apostolisch ambt te herstellen? Zoo is meestal de verklaring, die men er aan geeft, dat Jezus voor geen enkele andere reden Zich aan het meer van Tiberias openbaarde. Niet, alsof dit de eenige verklaring is, welke gegeven wordt, maar wel dat het de verklaring is, die de meest gangbare kan worden genoemd. Nu is het zeer zeker waar, dat de Heiland in deze verschijning schier alleen het woord tot Simon Jonas' zoon heeft gericht en dit niet zonder goede reden geschied, ja zelfs noodzakelijk was, doch volgt daar nu uit, dat alleen Petrus' herstelling het eenige doel van deze verschijning was? De meest gangbare verklaring wil het doen voorkomen, alsof de eigenlijke herstelling pas heeft plaats gevonden aan de zee van Tiberias. Maar waartoe was dan de verschijning van den Heiland met Petrus *alleen* noodzakelijk? Een andere vraag welke onwillekeurig opkomt is, waarom heeft de Heiland zijn jonger niet in het openbaar hersteld, bijvoorbeeld, in de verschijning te Jeruzalem, waar allen, behalve Thomas, tegenwoordig waren? Let wel, we bedoelen niet te beweren, dat in des Heilands vragen, die Hij aan Petrus heeft gericht, niet iets speciaals voor dezen discipel lag opgesloten. Dat kan niet worden ontkend. Maar we bedoelen wel, dat zijn verloochening als zoodanig, nog niet de oorzaak van deze verschijning was. Het zou toch wel iets vreemds zijn, dat Jezus een vuur heeft aangelegd en daarbij voor deze visschende discipelen een maaltijd heeft aangericht, wanneer dit alleen ten doel had om Petrus in zijn Apostelambt te herstellen. We weten zeer goed, gelijk we het wel gelezen hebben, alsmede het ons werd gepredikt, dat het vuur daar op dien vroegen morgen dienstbaar werd om Petrus te herinneren aan het vuur waar hij den Heiland had verloochend, tot driemaal toe. En dan werden zoo terloops de dienstmaagd en de soldaten er bijgehaald, om gansch, dat voor hem droeve tafereel, compleet te maken. En aldus, naar deze voorstelling althans, zou deze derde verschijning wel de tweede verschijning aan Simon Petrus kunnen worden genoemd. In het paleis van den hoogepriester had Petrus dan alle recht en aanspraak op zijn Apostelschap verloren, hier aan de zee van Tiberias ontvangt hij de verzekering, dat hij het mag behouden, en daardoor, namelijk, die herstelling en de opdracht welke daarmede gepaard gaat, heeft de Heiland Zijn doel bereikt.

Oppervlakkig beschouwd schijnt het wel alsof de Heiland Zijn woord *alleen* tot Petrus heeft gericht. Tot driemaal toe heeft Hij Simons zoon naar zijn liefde gevraagd en op het drievuldig antwoord volgt een drievoudige opdracht.

Maar dat neemt het feit niet weg, dat deze verschijning nog *veel meer* beteekenis had èn voor Petrus èn voor de anderen. Ook was deze verschijning niet noodzakelijk om het feit der opstanding te bevestigen, gelijk men wel heeft gemeend. De Heiland verschijnt nu voor de zesde maal en het mag zonder tegenspraak worden geconcludeerd, dat de Kerk hiervan (namelijk Zijne opstanding) alreeds ten volle overtuigd was. Zelfs zijn deze visschende jongeren niet meer bevreesd. Als op het machtwoord van Jezus het net tot berstens toe gevuld is, en vanwege de menigte der visschen, de discipelen de kostbare schat niet meer kunnen trekken, dan weet Johannes, dat het de Heere is en werpt Simon Petrus zich in de zee, om zoo spoedig mogelijk bij zijn Heere en Heiland te kunnen zijn. Het karakter van deze verschijning is dan ook een geheel andere dan die, welke geschiedde aan de elve met en zonder Thomas, aan de beide Emmausgangers, aan Maria Magdalena en aan Petrus. Naar Jezus' bevel, door de Engelen aan de discipelen op den opstandingsdag medegedeeld, moesten zij heengaan naar Galilea, want aldaar zou Hij hun voorgaan. Deze discipelen hadden dit bevel dus opgevolgd en hebben alreeds dagen(?) alhier verkeerd. Wij, die de geschiedenis der opstanding, met alles daaraan verbonden, kennen, vinden het wel eenigszins vreemd, dat deze mannen tot het vroeger bedrijf zijn teruggekeerd. Wanneer we echter voor de aandacht houden, dat ook die veertig dagen na de opstanding ten doel hadden om de Kerk verder in te lichten omtrent haar taak, welke zij van nu afaan moet uitvoeren, dan is het niet moeilijk te zien en ligt het voor de hand, dat deze mannen, verdere instructie afwachtende, zich thans op het water bevinden. Daarom treft hen dan ook geen verwijt als de Heiland verschijnt. Aan de opdracht hadden zij voldaan, om te wachten op Hem, Die deze ontmoeting had beloofd. Niet om hen nogmaals te overtuigen, dat Hij was opgestaan, maar wel om hun nu officieel een opdracht te geven, dat van nu af aan geheel hun leven in den dienst van Jezus' Koninkrijk zou worden besteed.

Daarom was er alreeds voedsel voor hen aanwezig, als zij aan land zijn gekomen. Lag er, in het wonder van deze buitengewone vischvangst, niet een vingerwijzing, een diepere beteekenis, dat zij straks aldus menschen zullen vangen, wanneer zij zullen uitgaan in de wereld met het Evangelie, menschen, onderdanen voor het Koninkrijk Gods? Dat toch zou de vrucht zijn van hun Apostolische arbeid. En lag er dan niet, in die bereide maaltijd des Heilands, de vingerwijzing, om niet bezorgd te zijn voor de aardsche noodruft? Hij zou zorgen, dat het hen aan het noodige niet ontbrak. Hun roeping, drie jaren geleden geschied, komt hier duidelijk uit en daarbij gaat de verdere opdracht gepaard, die zij nu zullen uitvoeren. En in die vischvangst wordt hun zeer zeker het bewijs verstrekt, dat hun arbeid niet ijdel zal zijn.

De overgang van het oude naar het nieuwe verbond zal spoedig werkelijkheid worden. Jezus Zelf staat gereed om naar den hemel te varen, om van uit den hemel de herders van Zijn Kerk te gebruiken tot de verdere uitvoering van de taak door Hem in Zijn omwandeling begonnen.

Daarom, indien we toch deze verschijning willen beschouwen als ten doel hebbende om Petrus officieel te herstellen, laat de Heiland het niet bij een herstelling van een enkelen discipel alleen, doch ligt er in de wijze waarop het geschiedt een aanwijzing, wat Petrus' plaats zal zijn te midden der broederen.

Van een herstelling zonder meer tot vroegere Apostolische waardigheid lezen we dan ook niet in dit hoofdstuk. Veeleer zien we er een speciale opdracht in, die allen wacht, als de Heiland eenmaal zal zijn opgevaren met Petrus vooraan.

Niet langer zouden Petrus en zijn medeapostelen geleid worden, doch zelf de leiding in handen moeten nemen. De groote Herder der kudde onderricht hier de onder-herders, met Petrus voorop, wat de taak zal wezen te midden der broederen.

Later, op den Olijfberg, zal de taak voor gansch de Kerk in al haar omvang worden beschreven in 't "Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb."

Ge hebt hier aldus de voorbereiding van het heengaan des Heilands wijzende op Zijn hemelvaart, en tegelijkertijd de aankondiging van wat het werk zal zijn, dat de discipelen wacht. Schapen weiden kan alleen een herder, die zich met de kudde één gevoelt. Lammeren hoeden kan alleen hij, die de nooden van het jonge, het dartele en zwakke, waardoor zij worden gekenmerkt verstaat.

Allen hadden aan dit gesprek tusschen Jezus en Petrus behoefte. Petrus, weliswaar het meest, doch dit niet enkel en alleen terwille van zijn diepen val, schoon zijdelings dit er wel bij kan genomen worden. Neen, bovenal en terwille van de hooge plaats welke hij in zal blijven nemen, is de opdracht voornamelijk aan hem gericht. Die plaats was vroeger de plaats der leiding waar niemand het behoefde te probeeren hem er van af te dringen. Dikwijls door hem zelf gezocht, menigmaal oorzaak voor allerlei verkeerdheden en zonden; het in den weg staan van den Heiland; het zich verheffen boven de broederen en nog zooveel meer.

Maar mede door zijn diepen val, heeft de Heiland Petrus geleerd, wat het eigenlijke werk is, en voor Petrus met al de andere herders zal zijn, wanneer zij te midden van de kudde zelfstandig zullen arbeiden. Daartoe werd Petrus gevraagd naar volkomene liefde, niet eerst in betrekking tot de schapen of de lammeren, doch in betrekking tot den grooten Herder der schapen. Want een liefde tot die schapen en lammeren beteekent eenvoudig niets wanneer de liefde tot Hem ontbreekt, ook al neemt men het woord liefde duizendmaal

op de lippen. Zoo ook wordt het dan niet moeilijk om niet slechts in het spoor loopende schapen en bij de kudde blijvende lammeren te verzorgen, een werk waar juist geen moeilijkheden aan zijn verbonden, maar ook aan de afgedwaalden en bij de schaapskooi wegdartelende schapen en lammeren zal er gearbeid moeten worden.

Aldus worden de anders, in zichzelven vreesachtige onder-herders, vermaant om straks tot dien arbeid in te gaan, als de Opperste Herder zal zijn heengevaren.

Allen ontvingen, mede door hetgeen aan Petrus werd gezegd en opgedragen, deze taak. Petrus, gelijk al spoedig bleek na en op den doorluchtigen Pinksterdag, zal voorop gaan, niet, gelijk voorheen, ten koste van de anderen, maar wel, om *met* hen die opdracht te vervullen.

En daarop volgt ten slotte de profetie aangaande Petrus' sterven. "Voorwaar, voorwaar zeg ik u: toen gij jonger waart, gordet gij u zelven, en wandeldet alwaar gij wildet; maar wanneer gij zult oud geworden zijn, zoo zult gij uwe handen uitstrekken, en een ander zal u gorden, en brengen waar gij niet wilt."

Geheel in het algemeen wordt gewezen op wat Petrus was in zichzelf, zooals hij had gewandeld en zooals hij van nu af aan zijn weg zou vervolgen. Gansch het proces van den dood van den ouden mensch worden Petrus hier geteekend, als de weg, waardoor ook hij met ootmoedigheid en lijdzaamheid zal bekleed worden. Wat Petrus voor dien niet had kunnen en zoo dikwijls niet had willen doen, zal hij straks, zijn eigen oude natuur ten spijt, zeker doen. Daarom voegt de Heiland er verder aan toe: "Volg Mij," dat is, zonder Mij kunt gij, Mijn discipel, niets doen, maar met Mij, achter Mij aan, zal het straks blijken, dat zelfs die verschrikkelijke dood, die u wacht, in volle onderworpenheid aan Mijn wil, mogelijk zal blijken.

W. V.

IN MEMORIAM

On the third day of May it pleased the Lord to take unto Himself our beloved Son and Brother,

THOMAS PIPE,

in the youthful age of 18 years, 8 months and 1 day.

His confession and our comfort is that the Lord, in whose will we abide, causeth all things to work together for good to them that love Him.

Mr. and Mrs. F. Pipe
Mr. and Mrs. John Pipe
Gerrit
Jeanette
Elizabeth
Henry
Cornelia
Fred Junior

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel 32

Van de Orde en Discipline der Kerk

Intusschen gelooven wij, hoewel het nuttig en goed is, dat die Regeerders der Kerk zijn, onder zich zekere ordinantie instellen en bevestigen tot onderhouding van het lichaam der Kerk, dat zij nochtans zich wel moeten wachten af te wijken van hetgeen ons Christus, onze Eenige Meester, geordineerd heeft. En daarom verwerpen wij alle menschelijke vonden, en alle wetten, die men zoude willen invoeren, om God te dienen, en door deze de consciëntiën te binden en te dwingen, in wat manier het zoude mogen zijn. Zoo nemen wij dan alleen aan, hetgeen dienstig is om eendrachtigheid en eenigheid te voeden en te bewaren, en alles te onderhouden in de gehoorzaamheid Gods; waartoe geëischt wordt de excommunicatie of de ban, die daar geschiedt naar den Woorde Gods, met hetgeen daaraan hangt.

Volgens hetgeen in het vorige artikel is geleerd, namelijk dat het lichaam des Heeren zal worden geregeerd en gerepresenteerd door ambtsdragers die wettiglijk tot dat ambt zijn geroepen, komt nu als vanzelf ter sprake de orde en de regeling gemaakt door die regeerders, tot onderhouding van het lichaam der Kerk. Wij dienen hier echter wel voor de aandacht te houden dat het in dit artikel gaat over de verschillende questies en problemen die van tijd tot tijd zich in de lokale Kerk openbaren, en waarvoor noodige en goede maatregelen moeten worden gemaakt, tot onderhouding van het lichaam der Kerk. Niet alsof de Raad der gemeente geen toezicht moet hebben over de leer en het leven der leden des lichaams. Dat moeten ze wel. Ze hebben zelfs het Woord aan de gemeente te bedienen, en in naam van den Koning der Kerk steeds het volk des Heeren toe te roepen: Alzoo zegt de Heere. Daarom ook moeten de ambtsdragers acht hebben op zichzelven en op de geheele kudde, over welke de Heilige Geest hen gesteld heeft tot opzieners, en welke God gekocht en verkregen heeft met Zijn eigen bloed. Hand. 20:28. Maar daar gaat het in dit artikel niet over. Hier wordt alleenlijk door de gemeente beleden, in hare confessie, dat hare regeerders autoriteit hebben om zekere bepalingen en ordinantiën te formuleeren, waardoor goede, ordelijke instandhouding van het lichaam der Kerk wordt behouden. En dan wel ordinantiën betreffende onderscheidene toestanden die in de lokale gemeente opdoen, zoowel als toestanden die zich openbaren van tijd tot tijd in het verband der Kerken waartoe men behoort. Immers verschillende problemen komen op, die om oplossing vragen in het midden der gemeente. Immers de gemeente is autonoom en dus is op zichzelf ook de plaatselijke openbaring van het lichaam des Heeren, maar alleen de autonome Kerken, die eigen ambtsdragers, eigen regeling en regeering, eigen prediking des Woords hebben, eigen bediening der Sacramenten heeft, eigen armen verzorging en eigen tucht heeft. En nu in betrekking tot de verschillende proble-

men die in verband met het instandhouden van die autonome kerken, zegt de belijdenis hier dat *die regeerders der kerk onder zich zekere ordinantie instellen.*

Dit sluit echter niet buiten andere regelen en ordinantiën die betrekking hebben op een breeder, meer uitgebreid kerkelijk leven. Immers, wel is de Kerk des Heeren en elke plaatselijke gemeente autonoom, zoodat zij zelf reeds de openbaring is van het lichaam des Heeren, doch dit neemt niet weg, dat die plaatselijke gemeente ook zal trachten naar eenheid en medewerking met andere antonome kerken, die van hetzelfde geloof zijn. Er moet natuurlijk gewaakt worden tegen alle oppervlakkige eenheid, waardoor de beginselen worden verzwegen of verkracht. Een eenheid waarin allen zich kunnen vinden, is geen eenheid van geloovigen. Want wat gemeenschap heeft het kind des lichts met het kind der duisternis? Doch opkomende uit dezelfde wortel des geloofs, ligt het in den aard der zaak dat ter bestrijding van een gemeenschappelijken vijand, en ter behartiging van een gemeenschappelijk doel, zullen alle autonome kerken streven naar de aaneensluiting van krachten en talenten. Zoo komt een classis tot stand en indien er genoeg classes zijn, dan tot samenwerking van de classes in een Synode. Deze aaneensluiting van verschillende Kerken dus, brengt weer mede problemen die moeten worden opgelost en gemeenschappelijk behartigt. Ook daarvan zegt de belijdenis hier dat "die regeerders der Kerk zullen *onder zich* zekere ordinantie instellen". Zoo ontstaat een kerkelijk Orde-boek, opdat naar het woord van den Apostel Paulus: "alle dingen eerlijk en met orde geschieden", I Cor. 14:40.

Doch nu moeten we niet vergeten dat dit artikel niet is een pleidooi van de regeerders der Kerk voor kerkregels die ze zouden willen maken of ook reeds hebben gemaakt. Maar wij hebben hier de belijdenis van de gemeente Gods. Het lichaam des Heeren spreekt hier uit dat die regeerders der Kerk onder zich zekere ordinantiën zullen instellen. De Kerk des Heeren staat er op dat zulke ordinantiën worden ingesteld. Zij wil geen wanordelijke vrijheid, die eigenlijk geen vrijheid is. Zij streeft niet naar een ongeregeld leven, ook niet op kerkelijk gebied, maar zoekt alleenlijk naar orde en regel, ook onder de regeerders der Kerk, en daarom is deze uitspraak voor handhaving van die regels, de uitspraak des geloofs der Kerke Gods. Zoo lezen we aan het begin van dit artikel: *Intusschen gelooven wij.* En *wij* ziet hier niet op de ambtsdragers alleen, maar op het geheele lichaam. Daarom omschrijft de Kerk ook die regels en ordinantiën als ze uitspreekt: *Dat zij nochtans zich wel moeten wachten af te wijken van hetgene ons Christus, onze Eenige Meester, geordineerd heeft.* Dan alleen kan men zeggen zich aan de koninklijke heerschappij van Christus te onderwerpen, als men aan het woord van Christus zich onderwerpt. Dit meent echter niet dat alleen die ordinantiën mogen worden aangenomen die letterlijk in de uitspraken van Christus zijn te vinden. Maar het ziet op alle regels en ordinantiën die afgeleid worden uit het Woord van Christus. Dit is zelfs naar den Geest van Christus die ook tegenover de Sadduceërs de leer van de opstanding der dooden handhaafde. Zie Matth. 22:31, 32. Daarom in het instellen van ordinantiën zullen de regeerders der kerk alleen die wetten van Christus instellen, die in harmonie zijn met de eenheid des geloofs, zonder de conscientie te binden. Alle wetten en vonden die uit bijgeloof, uit heerschzucht, uit dwingelandij opkomen worden verworpen, alsmede alles wat niet op de redelijkheid der Schrift rust. Zoo spreekt de Kerk des Heeren in dit artikel uit dat zij wel alle ordinantiën en wetten wil goedkeuren, die rusten kunnen in de redelijke overtuiging, en dat ook daarom door die wetten, de zwakken en andersgevoelenden zeker met veel geduld, liefde en zachtmoedigheid moeten kunnen worden gedragen. Zulke regelen worden door de gemeente Gods niet alleen toegelaten aan de regeerders der Kerk, maar worden door haar geëischt.

Want die regels kunnen slechts aan één doel beantwoorden, namelijk, *de eendracht en eenigheid te voeden en bewaren en alles te onderhouden in de gehoorzaamheid Gods.* Dat de gemeente Gods hierop staat wordt opzettelijk met zoovele woorden haar bevolen in de Schrift. In Romeinen 16:17: "En ik bid u, broeders! neemt acht op degenen die tweedracht en ergernissen aanrichten tegen de leer, die gij van ons geleerd hebt; en wijkt af van hen." Zie ook I Tim. 1:3-4 en Titus 1:13. Alleen de regels dus die kunnen dienen tot de bewaring van de eenigheid in leer en leven, zullen worden aanvaard door de Kerke Gods. En die die ordinantiën verwerpt, die verwerpt dan ook de tweedracht en eenigheid der Kerke Gods. Van dezulken zegt de Kerke Gods in hare belijdenis dat ze moeten worden getroffen met de excommunicatie of de ban, die daar geschied naar den Woorde Gods, met hetgeen daaraan hangt. Het Woord Gods is over deze handeling overduidelijk. Zie Matth. 18:15-17; II Thess. 3:11-14; I Tim. 5:20; II Tim. 4:2; alsmede voor de eindelijke uitsluiting en excommunicatie van de hardnekkige zondaren zie I Cor. 5:3-5; II Thess. 3:6; I Tim. 1:20; Titus 3:10-11. En met hetgeen daaraan hangt wordt ongetwijfeld gedoeld op hetgeen wij over de excommunicatie hebben in artikelen 71 tot 81 van onze Dordtsche Kerken Ordening. Alleen in zulk een wijze wordt het lichaam zuiver gehouden, wordt den ongeregelden vermaand, bestraft en eindelijk buitengesloten, opdat ook in dezen de deugden Gods mogen worden verkondigd in het midden der wereld. Immers God is een God van orde, en deze deugd wordt dan ook in de gemeente weerkaatst, opdat het moge blijken dat God woning gemaakt heeft bij Zijn volk, tot Zijne eeuwige verheerlijking en tot zaligheid der gemeente.

L. Vermeer

Book Review

"The Reformed Doctrine of Predestination" by Loraine Boettner.

I asserted in a previous article that there runs through the work of this author a vein of thought that is sound, a line of reasoning that is scriptural. With much of what the book contains on the matter of the elective grace of God, no fault can be found. But the fact is that the author often strays from the straight way of correct thinking into a labyrinth of Arminian reasonings. Let me present a few instances of this. The book teaches a sincere offer of the gospel to the non-elect. I quote: "Although the Gospel is offered to many who will not, and for subjective reasons cannot, accept, it is, nevertheless, sincerely offered to all." It is to the defence of this proposition that the author arises in the twenty-first chapter of his book. The delineations found in this chapter plainly show that the term "offer" in the above-cited proposition can only stand, if words have meaning, for an Arminian conception of divine dispositions and intend in respect to the non-elect, that, also in the mind of the author, the supposed act of God, consisting in His sincerely offering His salvation, necessarily implies a sincere willingness on His part to save all to whom the offer is made and thus to place in their actual possession the good that is offered, to wit, Christ and the fulness that dwells in Him bodily, that thus the term under consideration indeed stands for a thought-structure in which Christ appears as laying down His life for all men (head for head) and thus meriting for all the proffered salvation and fallen man as a creature with a will capable of accepting or rejecting what is offered. These delineations show, finally, that when the exponents of this "offer-theology" go to expounding their views, they, in spite of the caution exercised, reason as Arminians. The only explanation of this is that the conception the term "offer" stands for is Arminian.

Attend first to this from the author's pen: "When the gospel is presented to mankind in general nothing but a sinful unwillingness on the part of some prevents their accepting and enjoying it. No stumbling block is put in their way. All that the call contains is true; it is adapted to the conditions of all men and freely offered if they will repent and believe. No outside influence constrains them to reject it. The elect accept; the non-elect may accept if they will, and nothing but their own nature determines them to do otherwise." "According to the Calvinistic scheme," says Dr. Hodge, "the non-elect have all the advantages and opportunities of securing their salvation, that, according to any other scheme, are granted to mankind indiscriminately. Calvinism teaches that a plan of salvation adapted to all men and adequate for the salvation of all, is freely offered to the acceptance of all, although in the secret purpose of God He intended that it should have precisely the effect which in experience it is found to have. He designed in its adoption to save His own people, but consistently offers its benefits to all who are willing to receive them. More than this no anti-Calvinist can demand" (p. 284). The reasoning here is Arminian. Consider the statement: "When the Gospel is presented to mankind in general nothing but a sinful unwillingness on the part of some prevents their accepting and enjoying it." This has meaning only when the natural man, devoid of spiritual life, be defined as a creature with a better, holy, self, corresponding to the new man of the child of the light, that yearns for the Christ. Of this self it could be said that it is being prevented from acting upon its hallowed impulses by the sinful unwillingness on the part of the corrupt nature. But what meaning is there to the saying that a man, wholly corrupt, who with his entire being sets himself against things holy, crucifies afresh the Christ *presented* to him (not offered), is being restrained by his sinful unwillingness from embracing the Christ presented? Do we say of a corpus that it is being prevented from rising to its feet? Do we throw thumbling blocks before the feet of dead men to impede their progress? Do we speak of locking the doors of our houses at night-time to prevent the dead from entering? It is the living only that are restrained. Such terms as *prevent* can apply only to a living creature capable of suffering the prevention, so that the joint conception from which the reasoning contained in the above-cited quotation is, must be, that in the natural man there is hidden a better self that strives to assert itself and that God is willing that this man (the reprobate) should arise, set out for Zion and enter in through the gate of that celestial city. He throws no stumbling block in the path of that dead one. Hence, as for God, he may make for the city of refuge and save himself.

The above criticism applies with equal force to the statement that reads: "the non-elect have all the advantages and opportunities of securing their salvation, that according to any other scheme, are granted to mankind indiscriminately." Let me ask: Do men speak of granting *not to the drowning* but to the *drowned* advantages and opportunities for saving themselves from the raging billows of a turbulant sea? Pray, what would these opportunities be, the life-line thrown out? Now this line is thrown out indeed! But can, do, the drowned catch hold of it and allow themselves to be drawn to safety? If not, is it not sheer folly to say of the saviour ashore that he affords the drowned opportunity for securing their salvation when he throws out this line? Advantages are granted only to the living so that also the reasoning contained in the statement last quoted springs from the conception that the (reprobated) sinner is not drowned (dead in sin) but drowning and thus much alive. The gospel is therefore an advantage to him. He has power to accept or

reject the proffered Christ. And whereas nothing but a sinful unwillingness on his part prevents him from accepting, from catching hold of the line thrown out, God is willing that he avail himself of the granted opportunity and save himself.

The fact is that the reprobate, being dead in sin, cannot will to enter, that with their whole being they actively hate the Christ presented to them and crucify Him afresh, that it therefore will not do to say that they are being prevented by their own unwillingness to enter and that Christ does not prevent them from entering and thus wills that they rush in. Such reasoning presupposes not a sinner dead in sin but a sinner much alive. And as to Christ being willing that the reprobate should save himself, consider that the kingdom has both keys and a door, that the keys are the forgiveness of sins and that the door is Christ. What now is the truth of the matter. This: According to the eternal and sovereign decree of God, Christ holds the sins of the reprobate, refuses to engender in them life, hardens their hearts, through the preaching of Himself and thus fits them for eternal destruction. In this sense does He close to them the door of the kingdom. But the fault lies with the sinner that perishes. So far from the truth it is, therefore, that He wills that they shall enter, that He fits them, through their wickedness, for their eternal destiny. You say, this is a terrible presentation of matters. So let it be. But show me that it is not Scripture.

Let me now prove that my analysis of Boettner's reasoning is correct. Wrote he (the sentence is found in the paragraph quoted above: "the elect accept; the non-elect may accept if they will, and nothing but their own natures determines them to do otherwise." Mark you, Boettner has it that the sole and thus the supreme cause of their not accepting is their own nature, their unwillingness. This certainly is Arminianism of the purest wool. Further, the reprobate *may* accept. This "may" can apply only to God, so that the Almighty is here presented as saying to the rejected one to whom He has His Gospel preached, 'As for me, thou mayest accept. I am willing, desirous that you should. The evidence of this is that I bring no outward influence to bear upon you to serve as a preventive.'

It shall have to be conceded that if it is right for the just God to direct a speech of this character to the rejected ones, it must be that He through and in Christ prepared for them pardon and redemption, that this bone is objectively theirs, but that their task and privilege is to apppropriate it of their own free will. This is actually the author's view. Let me show this. On page 283 and 284, we come upon illustrations that read: "We may imagine the case of a ship with many passengers on board sinking some distance out from shore. A man hires a boat from a nearby port and goes to rescue his family. Incidentally it happens that the boat which he takes is large enough to carry all the passengers, so he invites all those on the sinking vessel to come on board, although he knows that many of them, either through lack of appreciation of their danger, or because of personal spite toward him, or for other reasons, will not accept. Yet does that make his offer any less sincere?" The author fails to apply his illustration. Yet it was meant to be applied. That boat, certainly, represents Christ, and he by whom the boat is hired, the man who goes to rescue his family, God. So the family on board the sinking ship comes to stand for the company of elect. The teaching of the illustration is, then, that God goes to the rescue of His people with a Christ in whose heart there is incidentally room for the others as well. What else can this mean than that Christ merited himself, be it incidentally for these others, that He is therefore now willing that they, too, should have His gifts of pardon and salvation and that God through Christ can now also reach out for these to take them to His bosom. And this extension of mercy finds its explanation in the circumstance that God miscalculated when He prepared His instrument of salvation. What a conception of God! What a travesty on the true scriptural doctrine.

The next illustrations reads: "If a man's family were with others held in captivity, and from love of them and with the purpose of their redemption, a ransom should be offered sufficient for the delivery of the whole body of captives, it is plain that the offer of deliverance might be extended to all on the ground of that ransom, although specially intended any for a part of their number."

Applying the illustration, then the offer of salvation, such is the conception, reposes upon the ransom as its ground. The ransom, therefore, is, must be, the rightful property of all and if so, was of necessity merited for all. If not, the author was playing with words. The same conception meets us in the last of the three figures: "Or, a man may make a feast for his own friends and the provisions be so abundant that he may throw open his doors to all who are willing to come. This is precisely what God, according to the Calvinistic doctrine, has actually done. Out of special love to His people, and with the design of securing their salvation He has sent his Son to do what justifies the offer of salvation to all who choose to accept it."

Here again the teaching is that God prepared a heavenly feast, living water, true bread of life, spiritual wine and milk, in a word the Christ, not only for the family of elect but for the others as well, the reprobated ones. The provisions are theirs for the taking. God therefore throws open the doors of His banquet-hall also to them. The provisions, from the point of view of right, are also theirs. Let them enter, so God wills, and drink of the living streams of grace that flow from the throne. And think on this: God makes His feast for His friends. These certainly are the elect. The others to whom He throws open the doors are the

ones reprobated. Christ came and did what justifies the offer of salvation also to these. He merited for Himself and for the Father the right to bestow the blessing of the kingdom upon as many of these as choose to accept the offer. It may be, therefore, that also of this class some will be saved. This same sentiment comes to the surface of the first illustration. The passengers on the sinking vessel comprise two classes. To the one class belong exclusively the members of the man's family; to the other, the remaining passengers. That family group are the elect of God; the others, the reprobate. The latter, too, the Lord invites, although He knows that many of them (but thus not all, G. M. O.) either through lack of appreciation of their danger or for other reasons will not accept. But this does not make His offer any the less sincere. He wills to save all. Provision has been made for all. For all there is place under the shadow of His wings. Such is the reasoning. Consider that the ship the Lord built through Noah did not, through a miscalculation, turn out to be large enough for the multitude that perished. While this ship was in process of being build, the wicked were being requested to repent. Is this request to be construed as a sincere offer of deliverance? If so, how is it to be explained that the Lord ordered a ship built that would accommodate besides the animals but eight people? The author, whose work I criticise was consistent enough to provide the man in his illustration, who goes to rescue his family, with a boat large enough to carry all the passengers. But Noah's ark was, certainly, not large enough to carry the multitudes that might have repented. Here, then, is a real difficulty. Consider, further, that the Father's house with its many mansions was likewise designed before the foundations of the world for a definite number of people. And when this house will appear in glory on the new earth, it will be found that all the places have been taken by the elect of God. How then can God will to save also the others and be sincerely inviting them to occupy rooms in this house? "This," Rev. H. J. Kuiper would say, were the question put to him, "is the mystery. We do not intend to debate with the brother on this subject. He knows where we stand on these matters. We believe and preach a well meaning offer of salvation unto the reprobated wicked also because it is taught in the Bible. We believe and preach a limited atonement and a Father's house designed for the elect only for the same reason." Ah, yes. But does the Bible actually teach both? But this, certainly, would not be Boettner's answer. For the first paragraph of the introduction to his book reads: "The purpose of this book is . . . to give a re-statement to that great system which is known as the Reformed Faith or Calvinism, and to show that this is beyond all doubt the teaching of the Bible and of reason." Mark you, *of reason.* Now the professor's sound reason, certainly, does not teach him that a house, the Father's house, designed and merited for and thus belonging to and completely occupied by, the elect family, was also incidentally merited for the others (the reprobate) and that God now sincerely offers this house in which there is room for the elect family only, also to the others and is thus willing that they, too, should occupy rooms in it.

That I do not press out of these illustrations a doctrine that is not Boettner's, that he actually teaches a free wil of man, a Christ who died for all and a God who would save all if He only could, is evident enough from paragraphs in his book that read: "The question which we are to discuss under the subject of 'Limited Atonement' is, Did Christ offer up Himself a sacrifice for the whole human race, for every individual without distinction or exception; or did His death have special reference to the elect? In other words, was the sacrifice of Christ merely intended to make the salvation of all men possible, or was it intended to render certain the salvation of those who had been given to Him by the Father? Arminians hold that Christ died for all men alike, while Calvinists hold that in the intention and secret plan of God, Christ died for the elect only, and that His death had only an incidental reference to others in so far as they are partakers of common grace. The meaning might be brought out more clearly if we used the phrase 'limited Redemption' rather than 'Limited Atonement.' The Atonement, is, of course, strictly an infinite transaction; the limitation comes in, theologically, in the application of the benefits of the atonement, that is in redemption. But since the phrase 'Limited Atonement' has become well established in theological usage and its meaning is well known we shall continue to use it.

" . . . We believe, however, that even if many fewer of the human race were to have been pardoned and saved, an atonement of infinite value would have been necessary in order to have secured for them these blessings; and though many more, or even all men were to have been pardoned and saved, the sacrifice of Christ would have been amply sufficient as the grounds or basis of their salvation . . . .

"While the value of the atonement was sufficient to save all mankind, it was efficient to save only the elect. It is indifferently as well adopted to the salvation of one man as to that of another, thus making the salvation of every man objectively possible; yet because of subjective difficulties, arising on account of the sinner's own inability either to see or appreciate the things of God, only those are saved who are regenerated and sanctified by the Holy Spirit. The reason why God does not apply this grace to all men has not been fully revealed" (p. 150-152).

". . . . Out of special love to His people, and with the design of securing their salvation He has sent His son to do what justifies the offer of salvation to all who choose to come" (p. 284).

"There is, in fact, no single member of this fallen race who is not treated by his Maker better than he deserves. And since grace is favor shown to the undeserving, God has the sovereign right to bestow more grace upon one subject than upon another. 'The bestowment of common grace upon the non-elect,' says W. G. T. Shed, 'shows that non-election does not exclude from the kingdom of heaven by Divine efficiency, *because common grace is not only an invitation to believe and repent, but also an actual help* (Italics mine, G. M. O.) toward it; and a help that is nullified solely by the resistence of the non-elect, and not by anything in the nature of common grace, or by any preventive action of God. The fault or the failure of common grace to save the sinner, is chargeable to the sinner alone; and he has no right to plead a fault of his own as the reason why he is entitled to special grace" (p. 267).

"In conclusion let it be said that Calvinists do not deny that mankind in general receive some important benefits from Christ's atonement . . Cunningham has stated the belief of Calvinists very clearly in the following paragraph: 'It is not denied by the advocates of particular redemption, or of a limited atonement, that mankind in general, even those who ultimately perish, do derive some advantages or benefits from Christ's death; and no position they hold requires them to deny this. They believe that important benefits have accrued to the whole human race from the death of Christ, and that in these benefits those who are finally impenitent and unbelieving partake. What they deny is, that Christ intended to procure, or did procure, for all men these blessings which are the proper and peculiar fruits of His death, in its special character of an atonement, — that He procured or purposed redemption — that is pardon and reconciliation — for all men. Many blessings flow to mankind at large from the death of Christ, collaterally and incidentally, in consequence of the relation in which men, viewed collectively, stand to each other. All these benefits were of course foreseen by God, when He resolved to send His Son into the world; they were contemplated or designed by Him, as what men should receive and enjoy. They are to be regarded and received as bestowed by Him, and as thus unfolding His glory, indicating His character, and actually accomplishing His purposes; and they are to be viewed as coming to men through the channel of Christ's mediation, — of His suffering and death.'

"There is, then, a certain sense in which Christ died for all men, and we (this from Boettner's very own pen) do not reply to the Arminian tenet with an unqualified negative. But what we do maintain is that the death of Christ had special reference to the elect in that it was effectual for their salvation, and that the effects which are produced in others are only incidental to this one great purpose" (p. 160, 161).

The reasoning found in the above quotations may be reduced to the following propositions:

(1) The objective atonement was unlimited.

(2) Objective atonement consisted in Christ incidentally making possible salvation for every man, and thus in extinguishing by His suffering every man's guilt and in meriting for every man (including the reprobate) the right to possess all the fruits of His death.

(3) Redemption is limited.

(4) Redemption consists in Christ's *placing* the *peculiar* fruits of His death — pardon and reconciliation — in the actual possession of the elect.

(5) Christ's dying for the elect is to be defined as an act consisting in His laying down His life with the intend of bestowing as the resurrected Christ the *peculiar* fruits of His death upon His chosen ones.

(6) Christ died for all men as well. His doing so is to be defined as an act consisting in His laying down His life with the intend of incidentally extinguishing by His suffering *every* man's guilt, of meriting for every one the right to possess both the peculiar and the temporal fruits of His death, and with the intend of actually bestowing upon all, these temporal fruits (the blessings of common grace).

(7) On the basis of this unlimited atonement, God sincerely offers the peculiar fruits of Christ's death unto all men (including the reprobate) and thus earnestly wills that all come into the actual possession of these fruits. The evidence of this is that He actually endows the reprobate wicked with a common grace by which grace He capacitates them to believe unto the eternal salvation of their immortal souls.

(8) God therefore wills that also the reprobate save themselves. As many of these as choose of their own free will to make proper use of the (common) grace that is given them, will be saved.

(9) (Common) grace is capable of being resisted.

(10) Natural man is not totally depraved.

Let no one say that I am pinning anything on the professor. Every one of these propositions are contained in the sections of his book quoted. Mark, once more, statements such as these: "The Atonement is, of course, strictly an infinite transaction; the limitations comes in, theologically, in the application of the benefits of the atonement, that is the redemption. It (the atonement) is indifferently as well adapted to the salvation of one man as to that of another, thus making the salvation of every man objectively possible. There is, then, a sense in which Christ died for all men, and we do not reply to the Arminian tenet with an unqualified negative." Pray, what else can it mean that by the atonement salvation was made possible for all men (head for head) than that Christ died with the intend of extinguishing sin for every man and of meriting for all the right to possess also the peculiar fruits of His death. It is exactly upon this unlimited atonement

as upon its base that, according to the professor, the well meaning offer of salvation to all reposes. I am not ascribing to him views that cannot be gotten out of his writings.

The God one meets with in this book is not the God of Scripture at all but a figment of the author's own imagination, an impotent, inconsistent, unrighteous deity, altogether unworthy of the esteem and adoration of the creature. He proffers his house to all, though he knows that in this house there is room for some only. He must stand helplessly by while many perish as, though the would save all, many do perish. As he had his son extinguish the sins of all and secure for all the right to possess the particular gifts of the latter's atonement, consistency requires that he now also place in the actual possession of all these gift. Yet he actually saves some only and condemns to eternal death men just in Christ. What a god!

But someone may say, we read in the Canons of Dordt the following: The death of the Son of God is the only and most perfect sacrifice and satisfaction for sin; and is of infinite worth and value, abundantly sufficient to expiate the sins of the whole world. Second head of the doctrine, Art. 3.

I will comment on this in a following writing. In this writing I will place alongside of the theology we come upon in the book under consideration, the true doctrine of Scripture.

G. M. O.

ANNOUNCEMENT

The Curatorium of the Protestant Reformed Theological School shall meet, D. V., on Tuesday, June 5, 1934, at 3:30 p. m., in the basement of the Protestant Reformed Church of Oskaloosa, Iowa.

Any student desiring admission to the School will have to appear at this meeting, in possession of:

(1) A certificate of membership in one of above mentioned churches;

(2) A recommendation of his consistory to the Board of our School.

The Curatorium,

L. Vermeer, Sec'y.

Nergens zijn meer schuilhoeken dan in het menschelijk hart.

League Of Men's Societies

Since the re-awakening of the above mentioned organization in our Protestant Reformed Churches in Michigan we have been informed from time to time of the procedure of its meetings. On Thursday evening, April 14, a well attended meeting was held at the First Protestant Reformed Church. As this was not a public meeting, as our previous sessions had been, only men were present.

The meeting was opened by the chairman, after having read from James, chapter IV, and singing of Psalm 133 by the audience. The program for the evening consisted of two well formulated essays dealing with, "Our Attitude Toward the C. L. A." (Christian Labor Association).

Mr. Jack Verhil, of the Holland Men's society of the First Protestant Reformed Church, rendered his material in the Holland langue. In his paper Mr. Verhil emphatically stated, considering the first six articles of the constitution of the C. L. A., that according to the explicit teaching of Scripture it is impossible for any member of the Protestant Reformed Churches to be, or to become a member of this association.

In the English language Mr. Kortering of the Men's society of Holland, also very forcibly explained the impossibility for any members of our churches to ally themselves with the C. L. A. His remarks were also based on a careful study of the first part of the constitution of the Christian Labor Association.

A recess lasting twenty-five minutes, during which time coffee and doughnuts were served, was provided to re-establish old acquaintances and to establish new friendships. Fellowship, friendship and union are more firmly established and continued at meetings where this social period is provided for.

The meeting was resumed by the singing of number 87 from the Psalter. Roll call was taken by the secretary showing the societies of Hudsonville, Kalamazoo and Oak Lawn not present at the meeting. The subject of the essays was now opened for discussion. One question was raised, namely, "Can there be a Christian Labor Association"? After discussing the question pro and con throughout the remainder of the evening the result showed the members upholding the negative answer to the question to be most numerous.

After the singing of Psalter number 225, Rev. Gritters of Holland closed the meeting with prayer.

Peter R. Zuidema

Woorden zonder daden zijn niets dan holle klanken, al zijn ze ook zoo zoet als honig.